Akbaba

Yazısız

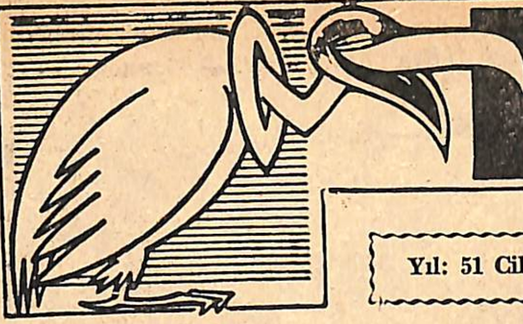

nivea kremsiz gün olmaz

Her sabah evinizden çıkmadan önce Nivea sürerek cildinizi koruyunuz. Cildin sağlıklı kalması ancak sürekli bir bakımla mümkündür.

Nivea kremde cildin sağlığı için gerekli herşey vardır. Nivea, cildi dış etkilerden korur; sert rüzgârın, soğuk havanın cildi gerip çatlatmasını önler. Nivea, cildin yağ ve nem dengesini sağlar.

(Radar Reklâm: 233 — 3?)

Yıl: 51 Cilt: 24 Sayı: 14 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 21 Mart 1973 * Fiyatı: 150 Krş.

DİŞLER DENK Mİ?

AİLE içindeki otoritesini hep «kabahati aynı işlemle cezalandırma» ilkesine dayalı bir ceza ve adalet anlayışı uyarınca kullanan iri yarı bir erkek düşünün:

Karısı şirretlik ederse o da şirretleniyor...

Oğlu cam kırarsa o da oğlanın bütün oyuncaklarını kırıyor...

Kedi birini tırmalarsa o da kediyi tırmalıyor, köpek birini ısırırsa o da köpeği ısırıyor...

Ve bütün eleştirileri şöyle gerekçelerle karşılıyor:

— Eden bulur...

— Göze göz, dişe diş...

— Çıtına çıt...

Kimse de çıkıp şunları sormuyor adama:

— Sen şirretle şirret, hayta ile hayta, itle it olacaksan otoriten hangi ahlâk üstünlüğüne dayanacak? Niçin saygı duyalım sana? Sonra, karşılıklı şartlar eşit mi ki suçla ceza aynı oluyor? Eden nasıl etmiş, bulan nasıl bulacak? Göz kimin, diş kimin, karşılıklı çıtlar ne türlü çıt?

İnsana böyle şey olmazmış, öyle davranan bir adam aile içindeki otoritesini kısa bir süre boyunca bile sürdüremezmiş, denese de hemen direnmelerle karşılaşırmış gibi geliyor, değil mi?

Neylersiniz ki mantığa uygun adalet isteği çok yeni bir gelişmedir. İnsan toplulukları ortaya çıkışlarından bu yana hep yukarıda sözünü ettiğimiz zorbaca adalet anlayışına göre yönetilmişlerdir. Dünyanın en eski kurallarından biridir «Göze göz, dişe diş» ilkesi.

Bugün de toplumlarda en yüksek otorite kaynağı olan Devletin tutumu çoğu yerde ve çoğu zaman o türlü davranıştan pek ayrılmakta değildir.

İşin kötüsü, pek çoğumuz buna hiç şaşmayacak, hattâ alkış tutacak kadar şartlanmış durumdayız hâlâ. Bir suçun bir başka suçla karşılandığı zaman «ödeşilmiş» olacağı, suçu işleyenin bunu niçin ve hangi etkilerle yaptığını hiç hesaba katmadan Devletin ona tıpatıp aynı işlemi uygulamasında yadırganacak bir terslik bulunmadığı duygusunu içimizden bir türlü söküp atamıyoruz.

Ne demek istediğimizi anlatmak için son haftaların olaylarından somut örnekler alalım.

İsrail'in işgalinde bulunan Mısır toprakları üstünde uçtu diye bir Libya uçağı jetler tarafından ateşe tutuldu, Kahire'ye doğru kaçarken düşürüldü. Tam 106 kişi öldü.

Arap ülkeleri dışındaki yerlerde, özellikle Avrupa ve Amerika merkezlerinde olay kınandı, ayıplandı, resmî mesajlarla eleştirildi. O kadar.

Çok kısa bir süre sonra Filistin göçmenlerinin en zıvanadan çıkmış gerillâ örgütü olan Kara Eylül grubu üyeleri tarafından Hartum'da bir elçilik basıldı, diplomatlar esir alındı, üçü öldürüldü.

Kıyamet koptu bütün dünyada. Hunharlık, alçaklık, gaddarlık, iğrençlik, canavarlık... Sıralanmadık lânetleme sıfatı kalmadı.

Gerçekten de budalaca bir çılgınlık yahut çılgınca bir budalalık örneğiydi Filistinli gençlerin yaptığı. Hiçbir işe yaramayan olayı çıkarmakla dünya kamuoyunun dikkatini 106 uçak yolcusunun ölümünden 3 diplomatın ölümüne çekmiş, İsrail'in ekmeğine yağ sürmüşlerdi.

En ağır cezayla ödediler yaptıklarını. Dünya da rahatladı.

Ödeşilmişti...

Ama bu rahatlama her zamanki rahavete dönüşmeden önce bir dakikacık olsun sağduyumuzu dürtükleyerek düşünmeliyiz:

İki olay birbirine denk mi gerçekten?

Birinci suçu işleyen bir Devlet. Yâni onun saygıdeğer temsilcileri: Okumuş, yaşlarını başlarını almış, çeşitli süzgeçlerden geçirilerek kilit noktalara getirilmiş tecrübeli, dengeli, hesaplı kişiler. Koltuklarında rahat rahat oturarak, uzmanlara danışarak, düşünüp taşınarak veriyorlar «Yolcu uçağını düşürün!» emrini.

İkinci olayın suçluları ise 19 ile 23 yaş arasında, doğmadan önce vatanları ellerinden alınmış, öç ninni ve marşlarıyla büyütülmüş, okutulmamış, yenilgilerle küçük düşürüle düşürüle bir kin denizinde boğulmaya terkedilmiş delikanlılardı. Yabancı bir şehirde dört tarafları namlularla çevrilmişken ortalığı karartan bir kum fırtınası yüzünden çember daraltılınca «her şeyin bittiğine karar vererek» çektiler tetikleri.

Yaptıklarını hafif göstermeye çalışmıyoruz. Hem büyük bir yanlış, hem de korkunç bir cinayetti suçları. Sudan diktatörü onlara suçları kadar korkunç cezalar verdi.

Ya 106 uçak yolcusunu yakıp parçalatan Devlet yöneticilerine ne verildi?

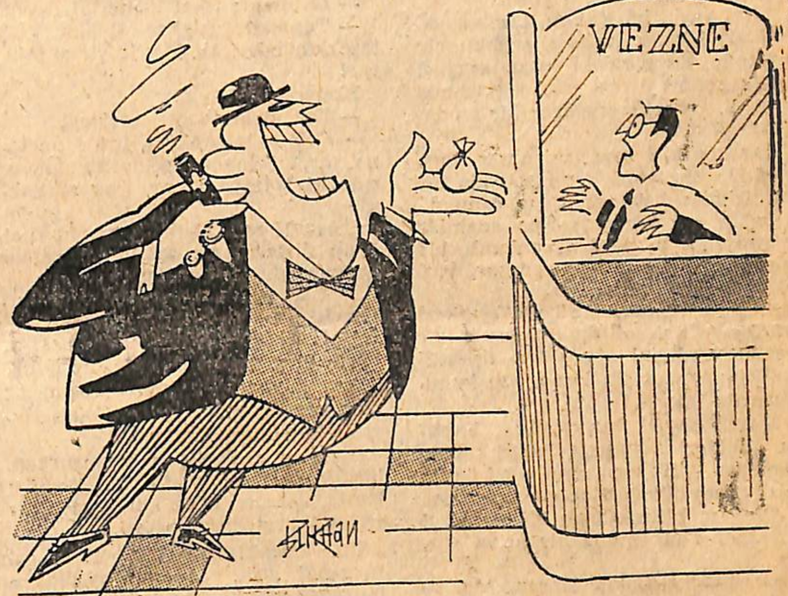
Her zamanki gibi, kokteyller ve ziyafetler!

Şu 1973 dünyasında eden buluyor ama, bulunan şeyler değişik oluyor biraz...

AKBABA

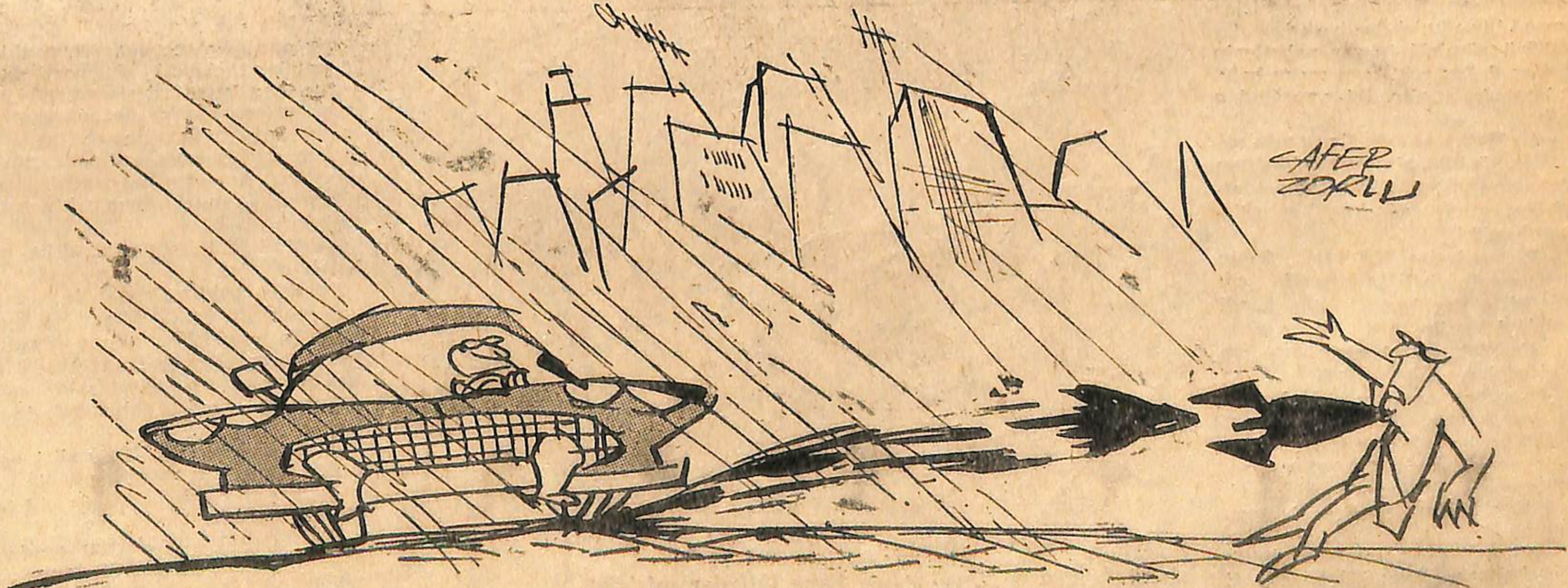
Bazı iş adamları zarar ettim gerekçesiyle az vergi veriyor.

— Gazeteler —

— Bu ne vergisi beyefendi?..

— İşletme! Vergisi...

YAĞMUR BOMBASI!

BİZDE ELLİ TANE VAR

Kenan AKINCI

— Çok severim iyilik yapmasını. Veririm... Sırtımdan ceketimi veririm! Ayağımdan ayakkabıyı veririm, cebimden mendilimi veririm... Çakmağımı veririm, kalemimi veririm, tarağımı veririm... Ama onlar iyilik bilmeyeceklermiş... Bilmesinler!... Yukarda Tanrı var, o görür.

Orta yaşlı, iyi giyimli, tombul yanakları kırmızı kırmızı, sağlıklı bir adamdı. Yüreğindeki insan sevgisi, iyilik yapma isteği yüzüne vurmuş gibiydi. Öylesine melekçe bir anlam vardı yüzünde.

Bir kaç kişi çevresini almış, hayranlıkla dinliyorduk onu. Arada bir birbirimize bakarak, «Vay canına!.. Gördün mü dünyada ne adamlar varmış?...» gibilerden, anlamlı bir biçimde yüzlerimizi çarpıtıyor, başlarımızı sallıyorduk.

Bizim kahvede bir haftadan beri görünüyordu. Birçok yoksula bir şeyler verdiğini gözümüzle de görmüştük. Fakat ilk kez açılıp konuşuyordu bugün.

Konuşuyor, konuşuyordu... Yaptığı iyilikleri saymıyor, karşılık beklemeden iyilik yapmanın nasıl üstün bir erdem olduğundan söz ediyordu.

Bir ara bizim Çolak Hasan girdi kapıdan. Koltuğunda bir paket vardı...

Garibandır Çolak Hasan. Meyhanelerde ayakçılık yapar, onun bunun verdiği üç beş kuruşla yolunu bulmaya çalışırdı. İşimize yaramayan giyim eşyamızdan da verirdik ona. Kimini satar, kimini kendi kullanırdı. Böyle şeyleri çoğu kez kendiliğimizden vermemizi de beklemez, yalvarır yakarır, ne yapar eder, alırdı. Eline geçirdiğini de alamazdınız bir daha. İster eski bir eşyanız olsun, ister ikibuçuk, beş lira gibi sizin için önemsiz saydığı paranız olsun...

İşte bu Çolak Hasan koltuğundaki paketle dosdoğru bizim tarafa yöneldi. İyilik perisi vatandaşın karşısına geçip elindeki paketi masanın üstüne açtı:

— Âbicim, buyur...

Sırtındaki eski püskü gömleğin bir yenisi duruyordu masanın üstünde. Besbelli adam ısmarlamış da, onu getirdi diye düşündüm.

— Bu da benim sana hediyem olsun âbicim.

Şaşırmış kalmıştım. Yok canım, olacak iş değil bu!... Bizden bir şeyler koparmak için etmediğini bırakmayan Çolak Hasan, başka birine yepyeni bir gömlek hediye edecek!...

Öbürü gömleği tekrar paketleyip kendine doğru çektikten sonra kalktı, Hasan'a sarılıp iki yanağından öptü:

— Ah Hasan efendi. Ben senin nasıl yüce gönüllü bir insan olduğunu anlamıştım zaten. Niye zahmet ettin? Ben senden bir karşılık beklemiyordum ki...

— Rica ederim âbicim... Senin bana yaptığın iyiliğin yanında bu nedir ki?... Sen bana tuttun, kendi gömleğini verdin...

— Ah n'olursun benim yaptığım iyiliği söyleme...

— Oysa ben, aynısını çarşıdan aldım, onu hediye ediyorum sana.

— Ah beyler görüyor musunuz?!.

Ağlamaya başladı. Cebinden mendilini çıkardı. Gözlerinden sicim gibi süzülen yaşları silerken hıçkırıyor:

— Ah, iyilik gibi yoktur. İyilik yerde kalmaz... Dur Hasan efendi kardeşim... Al şu kıravatı...

Boynundan kıravatını çıkarıp uzattı Hasan'a. Hasan, yakacakmış gibi geri çekti elini kıravattan:

— Sağol âbicim, bende var. Elli tane var bende.

Ağzım açık kalmıştı şaşkınlıktan. Çolak Hasan ve elli kıravat!...

— Öyleyse şu bel kemerini...

— Teşekkür ederim âbicim, çok teşekkür ederim... Bende yirmi tane var!

Hoppala!...

— Dur, öyleyse şu şemsiyeyi...

— Çok sağol âbicim, bizde on tane var... Bana müsaade âbicim, acele bi işçeğizim var, kusura bakma...

Çolak Hasan, «iyiliksever» in elini öpüp koşarcasına ayrıldı. Fakat o bağırıyordu arkasından:

— Bâri şu tesbihi alsaydın Hasan efendi!

Öbürü hiç ardına bakmadan gitti. Düşünüyorum da, böylesine iyiliksever, böylesine cömert adama az rastlanır doğrusu. Bizim Çolak Hasan'ı bile duygulandırmıştı!

Biz yine iyilik üstüne konuşurken, bir başka tanıdık göründü kapıda: Panta Mehmet. O da koltuğunda bir paketle bize doğru yöneldi.

Bu Panta Mehmet bir belâ ki, eşi menendi yok. Adamın gözünden sürmeyi alır. Kimseye de acıması yoktur. Anasının başından başörtüsünü çalar!

Geldi dikildi bizimkinin karşısına:

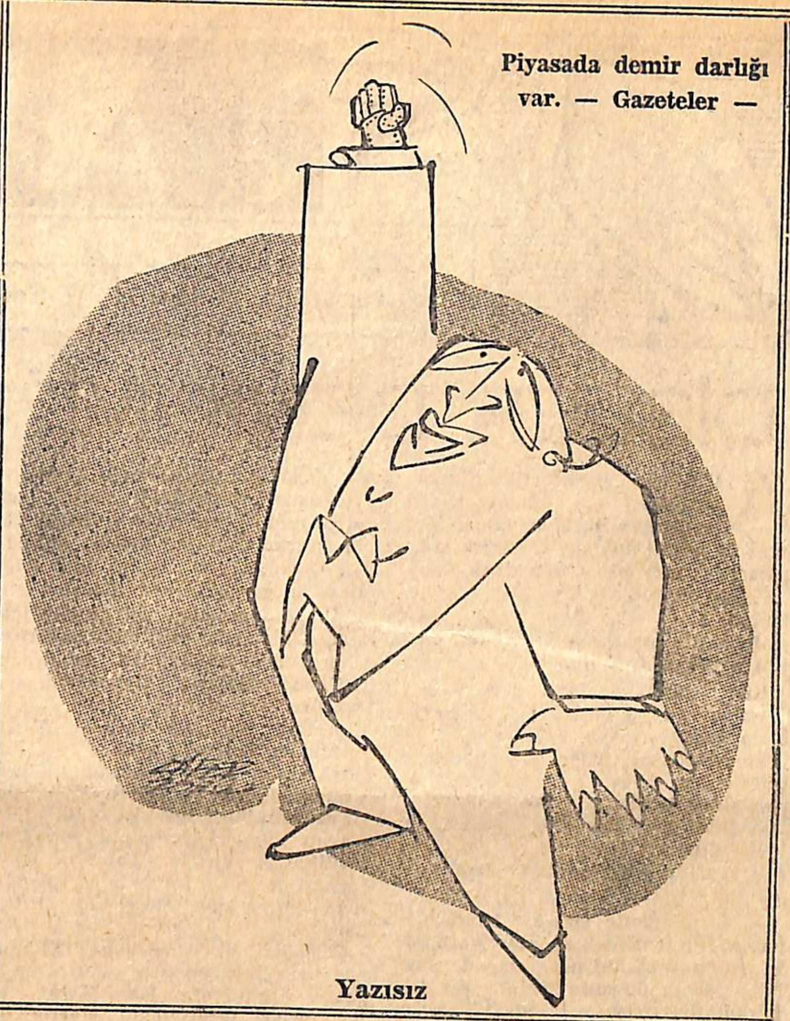
— Âbi sana bi çift ayakkabı aldım...

— Niye zahmet ettin, senden karşılık bekleyen mi vardı Mehmet efendi kardeşim.

— Ayıp ettin âbi. Senin yaptığın iyiliğin yanında hiç kalır bu. Sen çıkardın kendi ayağından ayakkabını verdin bize. Biz nihayet gidip dükkândan aldık...

Adam yine coştu. Panta Mehmet'in boynuna sarılıp öptükten sonra ağlamaya koyuldu. Bu kez biz de dayanamadık. Böyle iyi kalplilik karşısında insan kendini tutamıyor. Şu iyiliğin derecesine bakın ki, Panta Mehmet gibi bir imansızı bile duygulandırmış da, böyle bir davranışa itebilmiş!...

— Âbi, Tanrı ne muradın varsa versin, tuttuğun altın olsun derim.

Yazısız

Şimdilik bana müsaade...

O da acele el öpüp döndü.

— Mehmet efendi şu şapkayı...

— Sağol âbi, var şapkam. Aynısından on tane var bende...

— Şu gözlükleri alsaydın!...

Koşar adım uzaklaşıp çıktı gitti Panta Mehmet.

Biz gene iyilik, cömertlik üzerine konuşmaya koyulduk. Gördüklerimiz yüreğimizi iyice coşturmuş olduğundan, mendiller elimizde... En çok ben ağlamış olacağım ki, «İyilikçi» bir sigara ağızlığı çıkarıp, uzattı bana. Güzel bir şeye benziyor:

— Sizi çok sevdim. Müsaade ederseniz şu ağızlığı takdim edeyim size.

Çevirip de bu ince ruhlu adamın kalbini incitecek değildim elbet:

— Teşekkür ederim.

Alıp cebime koydum.

Aradan bir süre geçti. Birimiz sigara tuttu. Birer tane aldık yaktık. Ben öyle çekiyorum sigaramı.

— Ağızlığınıza taksanız ya... dedi. Gülümsedim ve ağızlığı çıkarıp sigaramı taktım.

— Takarken sigarayı öyle büktürmeyin, kâğıdı takılıp yırtılır.

Ben gene gülümsedim. Ne kadar iyi adam. Nasıl candan ilgileniyor insanla! Sigaram bitmek üzereydi:

— İyice bitinceye kadar çekmeyin, dedi. Ateş ağızlığın içine girince zıvanasını bozar.

Çıkardım attım sigarayı. Ağızlığı cebime koyuyorum.

— Temiz bir cebe koyun. İçine tütün tozları falan girerse deliği tıkanır.

Bu adam bir melek canım! Nasıl da yürekten ilgileniyor...

Ayağa kalkıp tekrar teşekkür ettim, iznini isteyip ayrıldım.

Ertesi günü bakkaldayım:

— Bir «Maltepe» versene, dedim.

Arkamdan bir ses:

— Ne diye filtreli alıyorsunuz? dedi. Ağızlığınız var nasıl olsa.

Baktım, o!

— O ağızlığın içinde süzgeci vardır. Boşuna masraf etmeyin.

— Doğru, dedim. Bakkal efendi, bir Bafra ver sen bana.

Bir gün kayınpeder, kayınvalde, bizimkiler toplandık, sinemaya gidiyoruz. Ben kayınpederin yanında sigara içmem. İçerim de ona göstermem. Saygısızlık olmasın diye. O akşam da sigaramı yakıp avucuma almıştım. Ara sıra çaktırmadan çekiyorum. Omuz başımdan bir fısıltı:

— Ağızlığa taksanız ya, daha rahat olur...

Döndüm baktım; gene o!

Sonrası düşündüğünüz gibi. Aynı ağızlığın yenisinden alıp götürdüm kendisine. Ağlamayı görecektiniz! O sırada masaların arasında bir kedi dolaşıyordu. Ondan aklına gelmiş olacak:

— Çok güzel bir Van kedisi var bende. Onu size vereyim, dedi.

— Teşekkür ederim, bizde elli tane var, dedim.

Koşar adım uzaklaştım oradan. Arkamdan, şunu vereyim, bunu vereyim, diye bir şeyler söyledi amâ, duymadım bile.

Fransa'da seçim dansı moda oldu. — Gazeteler —

Bizde:
— Bu dansı bana lûtfeder misiniz?..

Akbaba TELEVİZYON

Sunan: Dağların Çocuğu

HAVA DURUMU

C.H.P. çevrelerinden gelen bir soğuk hava dalgası Bakanlar Kurulu dolaylarını belirli ölçüde etki alanı içine alıyor gibi görünse de.. önümüzdeki hafta içinde iktidar yöresindeki hava sıcaklığı pek değişmeyecek...

D.P. nin kıyı kesiminde karla karışık yağmur bekleniyor. Görüş mesafesi —sis nedeniyle— sekizde altı kapalı... Siyasî Af bulutlarının yoğunlaştığı iç bölgelerde rüzgârlar orta kuvvette esecek.. rüzgârların hızını Anayasa Komisyonu önemli nisbette kesecektir. .

A.P. dolaylarında parçalı, çok bulutlu bir hava akımı etkisini sürdürmektedir. Özellikle D.P. istikametinden gelen kuvvetli esintilerin meydana getirdiği kar savruntuları nedeniyle birçok araçların yarı yolda kalması muhtemel görünmektedir. (Zincir, takoz ve çekme halatı ihtiyacını C.H.P. çevrelerinden sağlamak mümkün ise de şimdilik böyle bir eğilim göze çarpmamaktadır.)

C.G.P. nin kıyı kesimleri az bulutlu, bol güneşli bir bahar havası içinde görünmektedir. Önümüzdeki yedi gün içinde Cumhuriyetçi Güven Partisi'nin iç kesimlerinde hava sıcaklığı sürekli olarak artacaktır.

Bağımsız 39'lar grubunun yarattığı sıcak hava akımı C.G.P. nin sahil kesimlerinden iç yörelerine doğru kaymaktadır.

A.P. plâtformunda yağış bekleniyor. Hava sıcaklığı önümüzdeki günlerde sıfırın altına düşecek.

Halk şiirinden seçmeler :

HABERİN VAR MI?

İki gözüm, Bülent âbi
Paşa'dan haberin var mı?
Elimiz ateşe girdi
Maşadan haberin var mı?

Alihsan hülyaya daldı
Mehmet Hazer haber saldı.
Kadehler doldu, boşaldı
Şişeden haberin var mı?

Gelseler kol açar mısın?
Sırt çevirir kaçar mısın?
Her ağaca uçar mısın?
Meşeden haberin var mı?

Siyaset tutmuyor yama
Pabuçlar atılır dama.
Çemberiz çevrende ama
Köşeden haberin var mı?

ŞEREF BAKIŞIK

ALDI SAZI ELİNE BELEDİYE BAŞKANI BAKALIM NE DEDİ?

Bu kente kul olduk (!) bezm-i âdemde
Âbâd olsak da bir, olmasak da bir.
İstanbul'un binbir çeşit derdi var
Dilşâd olsak da bir, olmasak da bir.

Ispanak beş lira, etler başıboş
Kaçak ceryan yiyen katlar başıboş
Sosislik, sucukluk atlar başıboş
İmdât olsak da bir, olmasak da bir.

Kimi cılız cılız, kimisi tombul
Herkesin altında ateşten bir çul.
Mezbelelik oldu koca İstanbul
Âzad olsak da bir, olmasak da bir.

Hey! Fahri!... Âlemde biz şâh değiliz!
Hak'tan, hakikatten agâh değiliz.
Fırçaya, kaleme külâh değiliz
İrşâd olsak da bir, olmasak da bir.

FAHRİ ATABEY

ÇELİŞKİLER ÜLKESİ BİLGİ YARIŞMASI

1) Bir şey var... Ağız yoluyla, dudak hareketiyle, dil oynatımıyla.. sesle, sözle yapılan bir şey...

Bu şeyi, şöyleee eni - konu yetişkin.. eni - konu şişkin.. ve de eni - konu pişkin bir kadının karşısında yaparsanız, dudaklarında alaycı bir gülümseyiş dolaşır ve:

— Atma Receeep, din kardeşiyiz! diye haykırır yüzünüze karşı...

O şeyi, duruşma sırasında bir yargıcın karşısında yaparsanız, duruşmanın bitiminden bir kaç dakika sonra yanınıza bir polis memuru yaklaşır, bileklerinize zarif bir kelepçe yerleştirir.. ve... Sizi kısa süre için cezaevinde istirahate gönderirler. Fakaaaat...

O şeyi, bayraklarla donatılmış kürsülerde, güçlü ampilifikatörlere bağlanmış mikrofonlar karşısında yaparsanız, yücelere çok yücelere çıkarırlar sizi... Muhtarlıktan Bakanlığa kadar her makamın yeşil ışığı yanar trafik

panosunda...

Şimdi... Lûtfen on saniye içinde cevap veriniz: O şey nedir?

CEVAP : Yalan söylemek.

* * *

2) Bir şey var... İki kişinin işbirliği, gönül birliği, görüş birliği, vücut birliği, kasa ve kese birliği.. hesap ve hendese birliği.. umut ve vesvese birliği.. ile yapılan bir şey...

Bu şeyi... Evet bu şeyi, hiç kimseye haber vermeden, hiçbir resmî makama müracaat etmeden, hiç kimseye sormadan ve danışmadan.. yapmaya teşebbüs ederseniz... kızılca kıyamet kopar... Keskin keskin düdükler çalınır.. sayfa sayfa ifadeler alınır... Ve herkes sizi (Z) harfiyle başlayan bir kelimeyle suçlamaya başlar. Fakaaaat...

O şeyi.. herkese haber vererek.. hattâ resmî makamlara bile haber vererek.. hülâsa cümle âleme ilân eyleyerek yapmaya teşebbüs ederseniz.. yine kızılca kıyametler kopar ama olumlu kıyametlerdir bunlar... Sazlar, cazlar çalınır... Kazlar, hindiler yolunur... Şişeler, kadehler çekilir... Herkes orta yere dökülür... Ve... ortaya dökülen herkes, sizi yine (Z) harfiyle başlayan bir kelimeyle takdis etmeye çalışır...

Şimdi... Lûtfen... On saniye içinde cevap veriniz... O şey nedir?... Ve birincisinde herkesin kınadığı, fakat aynı şey olmasına rağmen ikincisinde herkesin takdir ve takdis ettiği o (Z) harfiyle başlayan kelime nedir?...

CEVAP : Bir erkeğin bir kadınla yatması. ZİNA ve ZİFAF.

★

UZAY YOLU

Kaptanın Seyir Defteri :

Yıldız tarihi üçbin yüzelli yedi nokta sekiz. Ömür tarihi seksensekiz virgül dokuz... Politika tarihi: Olağanüstü beşinci kurultay virgül sonraki kurultay...

CHP Gemisi, E.C.V.T. gezegeninden gelen delege ışınlarının etkisi altında.

Gezegen güçlü... Işınlar oynak... Ya Kaptanlığı, ya da gezegeni bırakmak niyetindeyim... Didit dit dit diiit... Didit dit dit diiit... Mistır Dr. Satır, güverteye giiit!...

....

— Mistır Satır Sıpak!
— Buyrun Kaptan!
— Yörünge araçları işliyor mu?
— Her şey tamam Kaptan!
— Politikoteknik beyinler?
— Canavar gibi, Kaptan!
— Seyir Komutanı Ali İhsan?
— Dürbünlerin başında, Kaptan!
— Mistır Sıpak!... E.C.V.T. gezegeninden gelen ışınların durumu nasıl?
— Uzayın sol yöresinden gelen ışınlar biraz etkili... Ama (Alfa. beta) ışınlarıyla (Hıfzı Oğuz Bekata) ışınları bizden yana!... Durum çok iyi Kaptan!

Mistır Sıpak!... Dikkat!... Kaptanınız son ve kesin soruyu yöneltiyor: Kazanacak mıyız?...

— Seyir Servisi Başkanı Satır konuşuyor!... Son ve kesin durumu bildiriyorum Kaptan: Kazanacağız demiyorum, kazandık diyorum!...

— Anlaşıldı Mistır Satır Sıpak!... Tamam!... Tarihî motorları siyasî motorlarla birlikte çalıştırın!... Savaş başlamıştır!

Kaptanın Seyir Defterinden :

Yıldız tarihi üçbin yüzelli sekiz nokta altı. Ömür tarihi seksensekiz virgül dokuz onda yedi... Politika tarihi: Olağanüstü beşinci kurultay virgül sonraki kurultay...

Seyir servisi Başkanının göstergeleri D. E. V. T. İ. P. Ç. N. E. G. ışınlarıyla stop ettiğinden tüm bilgiler yanlış.

C nokta H nokta P gemisindeki mürettebat isyan etti. Rotasını kendim tâyin ettiğim ve en güvendiğim Kaptan Yardımcısına bıraktığım Uzay Gemimizin yörüngesi büyük bir hızla sola doğru kayıyor...

Kaptanlığı bıraktım... Fakat gemiyi şimdilik bırakmak istemiyorum...

Didit dit dit diiit!... Didit dit dit diiiit!... Her şeyin sebebi yalnız Eceviiiit!...

— Birleşen iki parti, (M.G.P.) nin amblemini kullanacak —

1 REKLÂM :

REFORM KÜLOTLU ÇORAPLARI

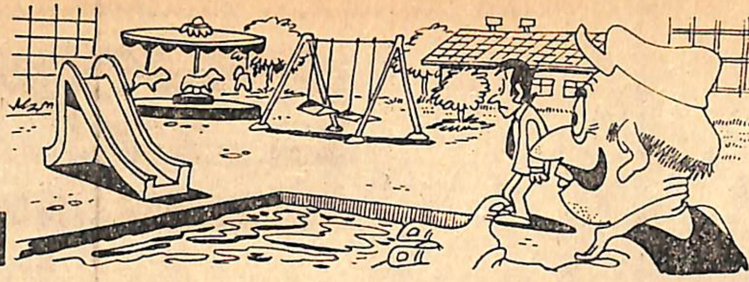
Reform esnektir!... Ne tarafa çekersen o tarafa gider!... (Çok rica ederim fazla çekmeyiniz!) Reform yedi renktir, hangi gözle bakarsan o renkte görünür!...

Reform, ocaklarda başka güzel, kucaklarda başka güzel, bacaklarda başka güzeldir!...

Reform başkadır!... Reform Külotlu Çorapları!...

KÖYDEKİ DANSİNG

MUZAFFER İZGÜ

YÜZ evli köyde muhtarın oturduğu köy odasını görünce aklım başımdan gitti. İki katlı, her katta dörder oda, üstelik kaloriferi bile vardı.

— Aman muhtar, dedim, ne zengin bir köyünüz var?

Muhtar sırıtarak, bana köy odasını gezdirmeye başladı:

— Bu oda beyim, kâtip odası emme, kâtibimiz yok... Şu oda birinci azanın odası, şu ikincinin, şu üçüncünün, şu dördüncünün...

Şaşmışım, sordum:

— Her azaya bir oda?

Köy odasından dışarıya çıktık, başka bir kapıyı açtı, orası da kaloriferli, koskocaman bir salon:

— İhtiyar heyeti burada toplanır!..

— Yahu muhtar bu ne biçim iştir?

Adam ondan sonra, başka bir salona soktu beni:

— Sinema salonumuz!...

— Breh breh breh...

— Burası tenis sahamız!...

— Muhtar deli olacağım!...

Sırasıyla, çocuk bahçesini, dansing salonunu, Amerikan barı gezdirdi. Ondan sonra bir sıra binalar gösterdi ki, şaştım kaldım:

— Bunlar da ne binası muhtar?

— Locmanlar efendim, birinde öğretmen oturuyor, birinde ebe, birinde imam, dokuzu da boş...

— Yahu muhtar bu kadar parayı nereden buldunuz?

Sırıtarak beni tekrar odasına götürdü:

— Ah beyim ah, sorma, dedi... Bunların hiçbirini de biz yapmadık, sağolsun hökümat yaptı...

Anlatmaya başladı:

— O zamanlar köyümüze devlet baba bi fabrike yapmıya garar vermişdi. Köycek bi sevinç bi sevinç dimeyin getsin... Öyle seviniyoruz ki, köyümüzün erkekleri bundan böyle gurbete çıkıp gurbetçi olmıyacaklar artık, şuracıkta, kendi fabrikemizde oturup çalışacağız, çoluk çocuk galkınmamızı tamamlayacağız... İlkin beyim işde, bu gördüğünüz binayı yaptılar... Biz köylüler, binanın garşısına dikilip dikilip:

«Güççük oluyor emme, varsın olsun, hepimize de burada iş bulunur» diyorduk, sonradan öğrendik ki, bu bina fabrike binası deyil, fabrike müdürünün evi oluyormuş...

Gendi gendimize:

«Elbette devlet baba haklı, ilkinden müdürün evini yapa ki, gelip müdür işinin başına otura» diyorduk...

Ev bitti beyim, essahdan bakdık bi sabah, bi goca gamyon, bi de taksi, içinden müdür çıktı:

«Ben, dedi, bu fabrikenin müdürüyüm, bana yardım edin de şu eşyaları daşıyalım.»

Amman beyim biz müdürün gözüne girmek için öyle bi daşıdık eşyaları, öyle bi yerleşdirdik ki... Utana sıkıla müdür beye sorduk beyim:

«Sorması ayıp amma, siz hangi şey üsdüne okudunuz müdür bey?»

Müdür bey Cuvapladı:

«Tekisitil üzerine okudum». Biz tekisitilin ne olduğunu bilmiyoruz ki, sonunda sorduk öğrendik ki, tekisitil dimek dokuma demekmiş, amman bi sevindik, bi sevindik, fabrikemiz dokuma fabrikesi oluyor... Müdür locmanından sonra, şu yanda gördüğünüz binanın inşaatı başladı. Tam dört ay sürdü beyim bu bina. Bina bittikten bi hafda sona, amanın beyim gelen gelene... Her gün köye bi gamyon geliyor, her gamyonun önünden dört beş gişi, gadınlı erkekli çıkıyor:

«Biz memuruz, bu fabrikede çalışmaya geldik» diyorlar... Beyim, köyde o sıra bi ev sıkıntısı, bi ev sıkıntısı, herkesler, bi odaya yerleşiyor, iki odasını, üç odasını kiraya veriyor... Bizdeki sevince dimeyin getsin, şindiden biz galkınmaya başladık... Para etmiyen ıspınak para ediyor, para etmiyen yımırta para ediyor, para etmiyen odun para ediyor... Golay deyil beyim o gadar gişiyi doyurmak... Artık biz bahçelere habire, batlıcan ekiyoruz, biber ekiyoruz, domatez ekiyoruz... Amma gelenlerin heçbiri de fabrikenin ne fabrikesi olacağını bilmiyor. Biz diyoruz ki:

«Müdür bey takisitilciymiş,» ötekiler diyorlar ki:

«Yoo, beni Angara'dan işe alırlarken çimento fabrikesi diyerekden aldılar.»

Başka biri diyor ki:

«Senin yanılışın var arkadaş, bana gübüre fabrikesi dediler...»

Beyim bu gördüğünüz bina bittikten sonra, tüm memurlar, memureler içine doluştular, her biri bi oda gaptılar, gapılarına, «Şef, şef yardımcısı, anbar şefi, anbar müdürü, anbar memuru, gısım şefi, gısım âmiri, falan filân» diyerekden yazılar oturttular...

Memurların çalışacakları yerler bitti beyim, onun ardından size demin gösterdiğim üç gatlı oniki locmanın yapılmasına başlandı... Sağolsun hökümat beyim, bizi bir an önce galdırabilmek için öyle bi çalışıyor, öyle bi etek dolusu para döküyordu ki, o gosgoca locmanlar bir yılın içinde bitiverdi... Gerçi locmanlar bittikten sonra, biz ev kiralarından olduk emme, varsın olsun, dedik, nasıl olsa yarın birgün fabrike çalışmaya başlayınca, hepimiz de gazanırız, dedik... Onun ardından beyim, fabrikenin inşaatı başladı... Biz gelip gelip bakıyoruz, fabrike büyük emme, bize göre büyük, aslında güççük... Gocaman bi salon, gendi gendimize, bunun içi gaç dene mekine alır ki, diyoruz... Sona bi bakdık beyim, bu salonun arka tarafına iki delik açdılar, ön tarafına da bi sinama perdesi godular, biz daha, «Ulan bu ne biçim fabrike binası?» dimeden, öğrendik ki, bu bina fabrikenin sinema salonuymuş... Beyim sağolsun devlet baba, daha fabrike örgü mekinelerini yollamadan. sinemanın mekinesini yolladı, bakdık ki bi akşam bizim fabrikenin sineması oynuyor, hem de govboylu bi filim oynatıyor...

Beyim onun ardından bir yeri düzlemeye başladılar, gendi gendimize, tamam, fabrikeyi buraya guracaklar, dedik... Aiiii, bi bakdık ki, orıya da salıngaçlar, döndürgeçler, gaygeçler goyuyorlar... Soramadan da edemiyoruz ki beyim, tuttuk, sorduk:

«Sorması ayıp, burası da ne ki?» Dediler ki bize:

«Burası fabrikenin çocuk bahçesi, memur müdür çocukları burada oynıyacaklar.» Ne diyelim:

«Hee, ossun, oynasınlar» dedik... Bakdık beyim, ondan sona, bi yeri gazıyorlar, gendi gendimize:

«Tamam işde, dedik, temeli derin atıyorlar, galiba fabrike binası burıya gurulacak...»

Amma nasıl bi fabrike binası ki bu, gıvrım gıvrım, yıldızlı mıldızlı... Edemiyoruz sormadan, yaklaşdık:

«Sorması ayıp, burası mı fabrike binası olacak?» Başında duran usta gızışdı bize:

«Siz hiç fabrike binası görmediniz mi be? dedi. Görmüyonuz mu, burası fabrikenin yüzme havuzu olacak.»

«Hee ossun ossun, yüzsünler» dedik...

Ondan sona, başga bi bina yapdılar, ortasına da sonradan öğrendik, pisit yaptılar... Biz seviniyoruz, «Tamam burası fabrike binası» diyerekten, dediler:

«Yok, burası dansing, fabrikenin elemanları burada yorulunca dansedecekler.»

Beyim bu arada boyuna gamyon gamyon eşyalar, taksi taksi insanlar geliyor. Soruyoruz beyim:

«Siz ne üstüne çalışırsınız?» Diyor ki gelen:

«Ben müendisim, ziraat müendisiyim.» Biz o zaman diyoruz ki:

«Tamam, ya gübüre fabrikesi olacak bizim fabrike, ya da yem fabrikesi.»

Bu kez başga biri geliyor, ona soruyoruz.

«Ben, diyor, Dil Tarih mezunuyum.» Anlamıyoruz ki beyim, gendi gendimize:

«Galiba dil tarih fabrikesi olacak.» diyoruz...

Üç gişi birden geliyor, soruyoruz, diyorlar ki:

«Biz yol müendisiyiz.» Seviniyoruz:

«Tamam, diyoruz, çimento fabrikesi olacak.» Üç gişi diyor:

«Yoo, bize öyle dimediler, bize azot fabrikesi dediler...»

Ulan bi bilebilsek be, buraya ne fabrikesi gurulacak... Beyim belki, ikiyüz gişi harıl harıl çalışıyor, maaşlarını tıkır tıkır alıyor, ortada fabrike yok... Aradan geçmiş üç yıl, yapılmış onca binalar, bir türlü fabrike binası yapılmıyor... Biz tel çekiyoruz Angara'ya:

«Tez elden yapın şu fabrikeyi.»

Tele cuvap geliyor:

«Accık bekleyin, seçimlere bi ay gala gelip temel atma merasimi yapacağız.»

Seçimlere bir ay gala, bir gün köve belki yüz adam geldi. Beyim bi nutuk, bi bağırış, bi çığırış, taksiynen doldu kövün içi... Nutuklardan sona, güçücük bi yeri gazdılar, oraya iki mala harç attılar... Gelenlerin ellisi galdı, ellisi getdi... Galanlara sorduk:

«Hayrola beyler?»

«Biz bu fabrikenin memurlarıyız.»

Beyim üçyüze yakın müdür, şef, âmir, memur oturup duruyorlar, fabrike denen şey yok ortada... Amanin onların gelmesiynen, gazancı bırakın, bizim köv yerinde hayat bi bahallandı, bi bahallandı, yüzüne bakılmaz yımırta sanki ilâç oldu mübarek... Boyuna da bi taraftan müendis gelip duruyor köve...

«Biz alitirik müendisi.»

«Üleee, demek burası alitirik fabrikesi olacak!»

«Biz, orman müendisi.»

«Üleee, demek ağaç fabrikesi olacak.»

Ulan gardaşım, fabrike yok ortada be, fabrikee... Locmanlar var, dans salonları, sinama salonları var, yüzme havuzları var, çocuk bahçeleri var, emme velâkin fabrike yok... Hani arada bir, bi milletvekilinin gelip de:

«Nasıl fabrikedeki işlerinizden memnun musunuz?» dimesi yok mu, bizi çileden çıkarıp deli edecek...

«Beyim siz ne diyorsunuz, hepsini

Demirel — Başbakan seçildi mi? Sen ondan haber ver!..

FAVORİ!

yapdılar, fabrike binasını yapmayı unutdular.»

«Siz ne diyorsunuz?»

«Böyle diyoruz beyim.»

«Yazık değil mi bu memleketin parasına, yazık değil mi bu milletin parasına?»

O gidiyor, başka bir milletvekili geliyor, aynı şey... Biz bir taraftan çekeriz telleri Anyara'ya... Ulan onca tesisi yapdınız, fabrikesini unutdunuz, yapmayın, etmeyin...» Ne cuvap gelir, ne de bişi... Deli olacak insan beyim, bi gün bi bakdık, şu garşı dağın gıyıcığında gördüğünüz binayı yapmıya başladılar emme, bunu başgaları yapıyorlar, soramadan edemedik:

«Bu da ne ki?»

«Size ortaokul.»

«Yahu yapmayın etmeyin, bize fabrike binasını gurun.»

Sen böyle mi den, onun yanına bi gocaman bina daha.

«Bu da ne ki?»

«Lise.»

«Ulan bi de üniversite gurun tamam ossun.»

Beyim bi gün bi bakdık ki memurların tümü çekip çekip gidiyorlar:

«Amanin neriye gidiyorsunuz?» Cuvap ki ne cuvap beyim:

«Devlet buradaki fabrikeyi plândan çıkarmış.»

İşte beyim, bu tesisler, o zamanın hâtırası. Hepiciğini yapdılar, emme fabrike binası yapmasını unutdular...

Muzaffer İZGÜ

— Hava kirlenmesine karşı tedbir alınacak. —

YUSUF ZİYA ORTAÇ ARMAĞANI

YARIŞMASINDAN SEÇMELER

Cumhuriyet

Elli yıl önce bugün halife sultan vardı.
Medrese var, peçe var, yıkılmış vatan vardı...

Bir güneş gibi doğdun bu karanlık üstüne,
Hurafelik üstüne, saldırganlık üstüne.

Akbaba kanat çırpıp alkış tuttu adına,
Kalemi süngü gibi koştu hep imdadına.

Çok acı günler gördü hicvetti taşlarıyla
Gülerken ağlıyordu görünmez yaşlarıyla.

Bir Tarihsin şanları zaferleri anlatan,
Güneşsin: Işıkları yurdumu aydınlatan.

Kızlara kadınlara seçme hakkı veren sen,
Yeni TÜRK harfleriyle yazıyı gösteren sen.

Köprü sensin, okul sen, şu yol, baraj, fabrika.
Yaptığın tüm eserler bir mucize, hârika...

Hilâfeti kaldırdın, tekkeleri kapattın,
Yaptığın devrimlerle büyük adımlar attın.

Elli yıllık muzaffer mâzine sığmaz adın
Öyle çok ki eserin, sanki bin yıl yaşadın.

Anayasa, kıyafet, şapka, Medenî Kanun,
Takvim, saat, Kabotaj ne varsa hepsi O'nun.

Hepsi O'nun eseri gördüğün bütün bunlar:
Şu zaferler, devrimler, dönen çarklar, kanunlar...

MUSTAFA KEMAL kokar yurdun taşı, toprağı,
MUSTAFA KEMAL diye oynar dalı, yaprağı.

Adalet, kanun sensin, sensin hayat, HÜRRİYET
Milletçe kutlu olsun bayramın CUMHURİYET...

Sabri NALBANTOĞLU

— Bugün mü desem, yarın mı desem, bir Atatürk görüyorum!..

(Muallâ M. GÜRBÜZ)
Kız Teknik Yük. Öğ. Okulu. Giyim III — Beşevler/ANKARA

KISRAĞIN KALÇALARI

YENİ Basın Kanunu Tasarısı'nda bir madde:

«Cinsel arzuları tahrik edici haber ve resimlerin yayınlanması yasaktır.»

Amenna!...

Fakat ilk önce şu **CİNSEL ARZU** nedir?... Bu kavramın aydınlığa kavuşması lâzım.

Sonra efendim, bir şey daha var: **TAHRİK EDİCİ**'liğin ölçüsü nedir?.. Nerede başlar, nerede biter?...

Örneğin:

Mini etekli güzel bir kızın şahane bacakları, benim gözümde nefis bir tablodur. Tıpkı güzel bir bahar akşamında gün batımı gibi...

Zarif bir genç kızın blüzunun düğmelerinden taşan dipdiri göğüsleri, —benim gözümde— yine muhteşem bir tablodur... Tıpkı bulutların ardından ay'ın doğuşu gibi...

Fakat...

Bu iki görüntü, Yedi Minareli Çarşı Camii'nin müezzinine göre **cinsel arzuları tahrik** eden müstehcen bir açık saçıklıktır.

Jaklin Onasis'in geçenlerde Dünya Basınında kıyametler koparan çırılçıplak fotoğrafları, Hacı Mürteza El Zampari'ye göre kepazeliğin daniskasıdır amma.. sansasyonel bir basın anlayışına sahip herhangi bir gazeteciye nazaran ültra-modern bir haber malzemesidir...

Aynı kıyaslamaları gazete haberleri için de, diğer yazılar için de yapabiliriz:

Falan'a göre haber niteliği taşıyan bir havadis, Filân'a göre cinsel arzuları tahrik edici bir unsur olabilir.

Tahrik olmak, kişiden kişiye göre değişen bir psiko-seksüel ruh ortamıdır...

Pisboğaz bir adam lokanta vitrinlerine bakınca ağzı sulanır. Öte taraftan en nefis yemekleri sofrasına servis yaptığınız bir başka adamın iştiha damarlarının tüyü bile kıpırdamaz...

Biraz kaba bir deyimdir ama.. kullanmak zorundayım... Anadolu'da, cinsel bakımdan hemen ayranı kabaranlara **uçkuru gevşek adam** derler...

Uçkurun sıkılığı ve gevşekliğine göre değişen bir nitelendirme farkı herhangi bir gazeteciyi cezaevine de gönderebilir, başarı ödüllerine aday da yapabilir...

Yargı organlarımız nasıl çıkacak bu işin içinden?...

Bilirkişi yoluyla gerçeği saptamak da kolay kolay mümkün değildir. Seçilen bilirkişilerin kişiliklerine göre değişir bu...

Kısrakların kalçalarına bakarak tahrik olan bilirkişiler de çıkabilir bu toplumun içinden, en açık-saçık yazı ve resimler karşısında bir mezar taşı katılığı ile durabilen bilirkişiler de...

Bekleyelim bakalım; tasarının parlamentodaki müzakeresi sırasında sayın politikacılarımız **Cinsel Tahrik** unsurunun nerede başlayıp, nerede bittiğini belirleyebilirler belki.

Tabiî bu arada birbirlerini başka türlü tahrik edip kavgaya tutuşmazlarsa...

TELE — RÖNTGEN

TEKEL Bakanı asyın Haydar Özalp yeni bir müjde vermiş basın mensuplarına:

Yeşilköy ve Kapıkule'de kaçakçılığı önlemek için Televizyon cihazları kurulacakmış!

Gazete haberlerinde fazla ayrıntı yok. Siz, nasıl düşündünüz bu konudaki elektronik tedbirin uygulama yolunu, bilmiyorum. Bana kalırsa her halde gümrük kapılarına kurulacak Televizyonlar, bir nevi Tele — Röntgen olsa gerek.

Meselâ, arabanızın bagajındaki kadın çamaşırlarını, bavullarınızın gizli gözlerine yerleştirdiğiniz eroin ya da esrar paketlerini, hemen o anda bir düğmeye basınca ekranında yansıtacak kadar güçlü bir TV cihazı olsa gerek.

Olur mu böyle şey?...

Diyebilirsiniz... Olur, olur... Bu dünyada insanoğlunun kafası nelere işlemiyor ki?... Her şey olur vallaha... İnsan kafasının, insan gözünün giremediği yerlere TV cihazlarının elektro manyetik kameraları girebilir.

Fakat aklımıza kuşku verici bir ihtimal geliyor:

Beş yıllık yayın tecrübesine rağmen TRT kurumunun Televizyon alıcıları, hâlâ rayına oturamadı bir türlü... Görüntüler bazen kesik, bazan kırık yansıyor hâlâ...

İster misiniz, çocuğuna bir tanecik oyuncak bebek getiren bir yolcunun bavulundaki bebeğin ekranda yüzlerce görüntüsü aynı anda belirsin... Ve de gümrük memuru:

— Baksana hemşerim, desin, yüzlerce bebek geçirmek istiyorsun gümrükten... Şu kadar vergi vereceksin... İmzala bakalım şu tutanağı!...

— Nasıl olur gümrükçü âbi, gözünü seveyim, vallahi de, billâhi de bir tek bebek götürüyorum yavruma... Bana inanmıyorsan gözlerine inan ve ara bavullarımı!...

— Televizyon ekranı öyle gösteriyor... Ben karışmam daha ötesine... Koskoca elektronik beyinler yalan mı söyleyecek?... At imzanı da, beni fazla meşgul etme... Bu TV cihazları zamandan tasarruf için konuldu... Ekran ne gösterirse doğrudur...

Gümrük kapılarımız, işte o zaman ilginç birer panayır yeri olur... Hem de TV programlarına girebilecek kadar ilginç...

BU GEM BAŞKA GEM

TİCARET Bakanı sayın Talû, **«Fiyatlara gem vuruldu»** buyurmuşlar.

Bravooo!... Tebrik ederiz!... Eğer doğru ise, yalnız tebrik değil, sayın Bakan'a ömür boyu dua da ederiz...

Saf kan Arap atları gibi her gün yeniden şahlanan ve dolu dizgin giden fiyatlara gem vurmak her jokeyin, her babayiğitin kârı değil sanıyorduk...

Çünkü efendim, fiyatlar, kır atlara benzemez... Kır ata gem vurmak da kolaydır, eyer vurmak da...

Fakat fiyatlar... Aman Allahım!... O'na gem vurmak, başarıdan öte bir şey... İnanamıyoruz vallaha...

Sonra, bir şey daha var: Acaba hangi çeşit gem vuruldu fiyatlara?...

Ata binenler, at besleyenler, hele hele küheylân atlara süvarilik edenler çok iyi bilir: Çeşit çeşit gemler vardır.

Kantarma Gem vardır, Nalçalı Gem vardır, Sulu Gem vardır... Daha başka pek çok çeşit gem vardır.

Sert başlı atlara çoğu zaman çift gem vururlar. Biri kantarma, biri nalçalı olur... Baş döndürücü bir hızla gittiği zaman atı frenlemek için her iki gemin dizginlerine aynı anda ve aynı kuvvetle asılmak gerekir...

Acaba... Fiyatlara vurulan gem hangi cinsten dersiniz?... Hangi cinsten olursa olsun... Sayın Ticaret Bakanına nâçiz bir süvari olarak şunu hatırlatmak isteriz:

Gemi azıya alan atı hiçbir süvari durduramaz!... Lûtfen, fiyatlara vurulan gemi ona göre taksınlar, ona göre çeksinler... Bir kez azı'ya, yâni azı dişine aldı mı hayvan, süvarinin yeteneği ne olursa olsun, o atı durdurmanın mümkünü çaresi yoktur.

Anlaşıldı mı efendim?...

VE KADINLAR YÜRÜDÜ!

NE oluyor bu kadınlara kuzum?...

Şantöz Georgia Brown'ın liderliğinde İngiliz kadınları isyan etmiş: Kadınlara da erkeklerle eşit haklar tanınması için İngiliz Parlamentosu'na ve Başbakan Edward Heath'in evine yürüyüş yapmışlar!..

İngiltere için Demokrasinin Beşiği derler galiba...

Ben, pek anlamam, beşiği İngiltere'de olan Bayan Demokrasi'nin oturma odası neresidir, yatak odası neresi?...

Fakat... Demokrasi'nin beşiğinde hanımlar hâlâ erkeklerle eşit hak istediğine göre işin içinde bir bit yeniği olduğu muhakkak...

İngiliz kadınları da erkeklerle eşit hakka sahip değilse.. öteki ülkelerin hanımları kimbilir ne durumdadır?...

Öyle sanıyorum ki, koskoca imparatorluğun bir hanım tarafından temsil edildiği İngiltere'de Majeste Kraliçe Elizabeth'in hemcinsleri, eşit haklar perdesi altında ayrı bir imtiyaz istemektedirler...

Ellerinde meşalelerle parlamento binasına ve Başbakanın evine yürüyüş yapan bu anarşist (!) kadınlara ait haberlerin bizim gazetelerimizde yayınlanması hiç de yararlı bi şey değil vallaha... Yeni kurulan Kadınlar Partisi zaten hummalı bir çalışma içinde.. bir yandan da dünya kadınlarının bu gösteri yürüyüşleri Türkiye'ye sıçrarsa hapı yuttuğumuzun resmidir...

Akşamları eve gideceksiniz.. yemek yok.. bulaşık dağ gibi.. hanım evde yok...

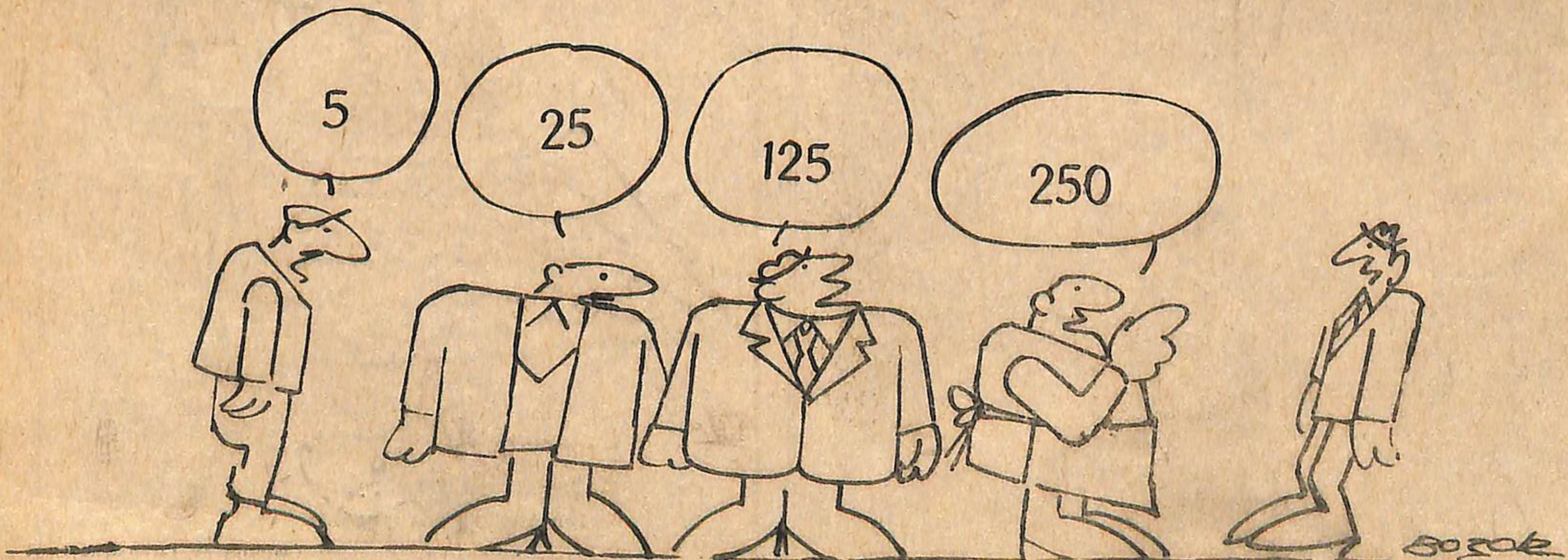
— Nereye gitti bu hanım?

Apartman kapıcısı cevap verecek:

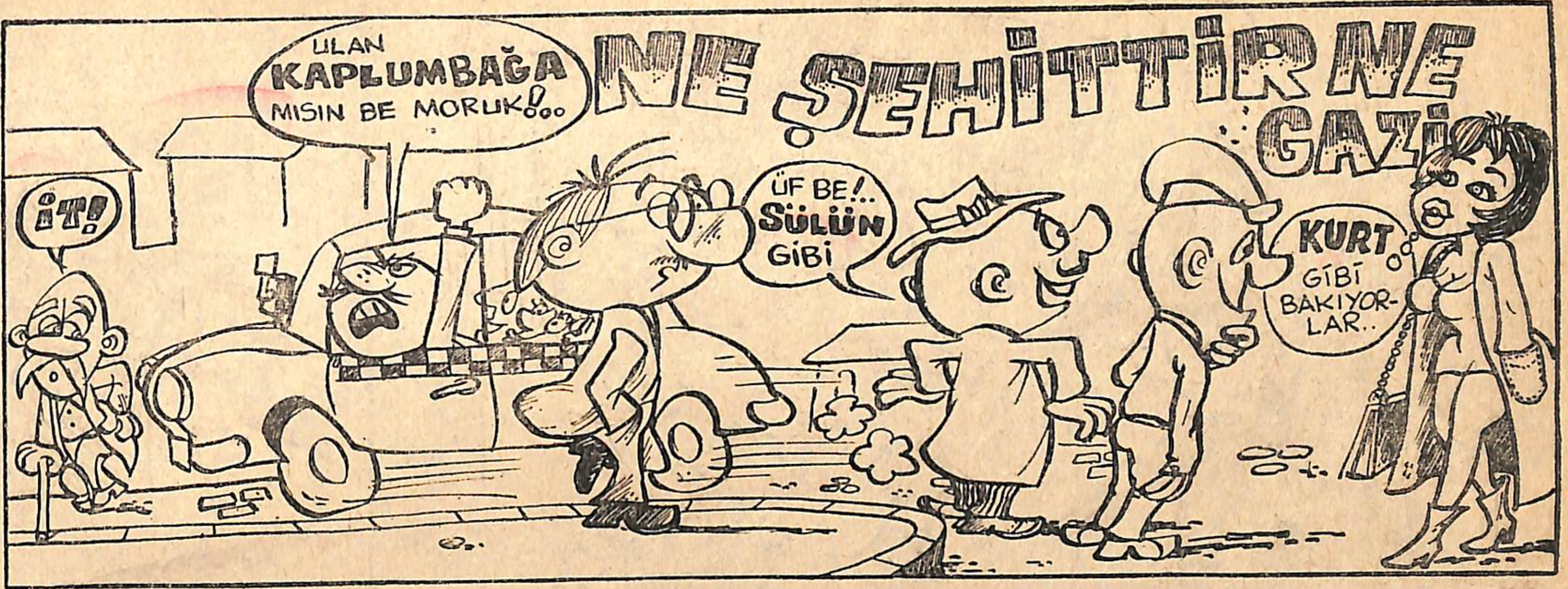
— Beg efandi, arvatların happisi nümoyiş yörümesi yapiyler bu akşam... Angara'ya doğru yola çıhdılar... Bizim arvat da yoh... Yeddi nümeronun gızı da yoh... Dokkuz nümeronun baldızı da yoh... Arvat namina heç bi şey yoh... Heppisi getti...

İşte o zaman seyreyleyin cümbüşü siz...

Şemsi BELLİ

ÜRETİCİDEN TÜKETİCİYE!

NE ŞEHİTTİR NE GAZİ
ULAN KAPLUMBAĞA MISIN BE MORUK!...
İT!
ÜF BE!.. SÜLÜN GİBİ
KURT GİBİ BAKIYORLAR..

CEYLAN GİBİ KADIN-AFET BE!

VALLA BEN EŞEK GİBİ ÇALIŞIYORUM.
DOĞRU BENİM KAYNANAM DA FİL GİBİ YİYOR..

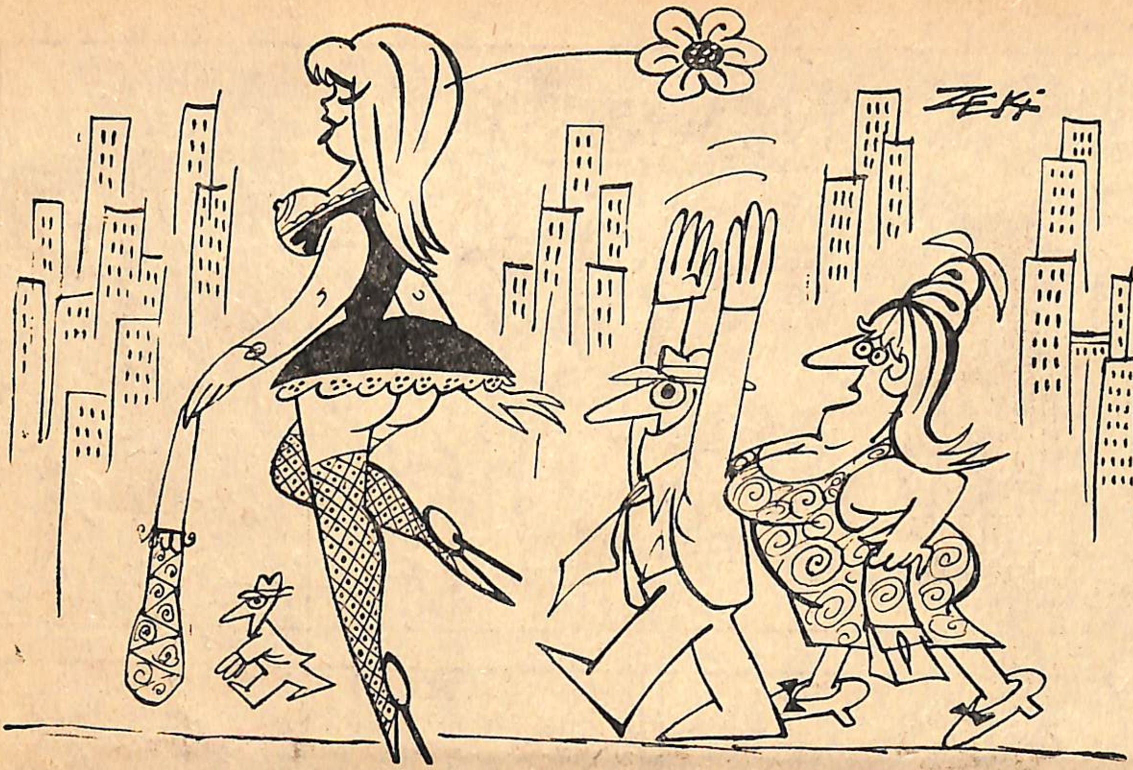

BANA BAK KART HOROZ DEDİM, BENİM GİBİ TİLKİ'YE OYUN OYNANMAZ...
BÜLBÜL GİBİSİNİZ

PİLİCİM!
AYI!

VAY DEVE!
VAY KARDEŞİM ÖKÜZ FARUK!
PİRE GİBİ ÇOCUKTUR.
KARINCA GİBİ DE ÇALIŞIR...
ASLAN DIR
SEN DAHA CİVCİVSİN ULAN, ANASININ KUZUSU
SÜLÜK GİBİ HERİF... PEŞİMİ BIRAKMADI.....

HIIRR
HIIRR
YETER! İNSANLIĞIMIZI BİLELİM...

BİZE İNSANLIĞI
ÖĞRETMEYE ÇALIŞAN
MAYMUNA CEZASINI
VERDİK..
İNSANLIK DEDİ GİTTİ NİYAZİ
METİN ŞANLI

— Eller yukarı!..

Turi

MODERN ATASÖZLERİ

— İ —

* İlim; sahibine dost, genç kadın; yaşlı kocasına düşman kazandırır.
* İnce deme, kalın deme, al, evde bulunsun. Yoksa kış ortasında odun bulamazsın kesene uygun...
* İnsaf tenzilâtın eski adıdır.
* İnsan bir defa doğar. Ama dargelirliyse bin defa ölür!

PAZARTESİ :

Politik izdivaç

Son ayların en gürültülü birleşmesi oldu da, kafalarımız biraz ol sun dinlendi.

«Olurdu - olmazdı» diye az tartışma yapılmadıydı.

— Neden olmaz?

— Efendim, cins itibariyle koç da, horoz da erkek olduklarından önce birleşmeleri mümkün değildir.

— Diyelim her şeyi göze alıp birleştiler.

— O zaman yavrulamaları mümkün değildir.

Alın öyleyse! Tüm muhalif seslere inat hem başarılı bir izdivaç yaptılar, hem de anında 56 yavru dünyaya getirip ortalığa saldılar!

Kuzu desek kuzu değil, piliç desek piliç değil. Ama canlı ya, ona bakın siz.

SALI :

Bir kırım ki

Korkudan açılmış gözlerle okuyoruz haberleri:

«Rio'da üç gün içinde 48 kişi öldü, üçbin yaralı var.»

«Fransa'da onbeş dakika içinde 68 kişi öldü.»

«Bangladeş'te son durum: 55 politikacı öldürüldü, 37 kişi kaçırıldı, muhalefet ileri gelenlerinden 200 kişi kayıp.»

Bre aman! Savaş mı oluyor, kıyamet mi kopuyor demeyin.

Paniğe kapılmanın gereği yok.

Rio kurbanları karnavala gitmiş.

Fransa'dakiler yolcu uçağına binmiş.

Bangladeş'te halk genel seçime girmiş!

ÇARŞAMBA :

Ne işgüzarlar var

İngiltere'nin en şişman milletvekili bugünlerde ne yapıyormuş biliyor musunuz?

Koltuğunun altında bir yumak yün, ellerinde şişler, evde, parkta, taşıtta kazak örüp «Romatizmayla Mücadele Derneği» için halktan yardım topluyormuş.

Anlayacağınız gösteri yapmıyor adam. Göz nuru, alın teri dökerek durmadan kazak örüyor, sonra da bunları satıp satıp paraya çevirerek derneğe bağışlıyor.

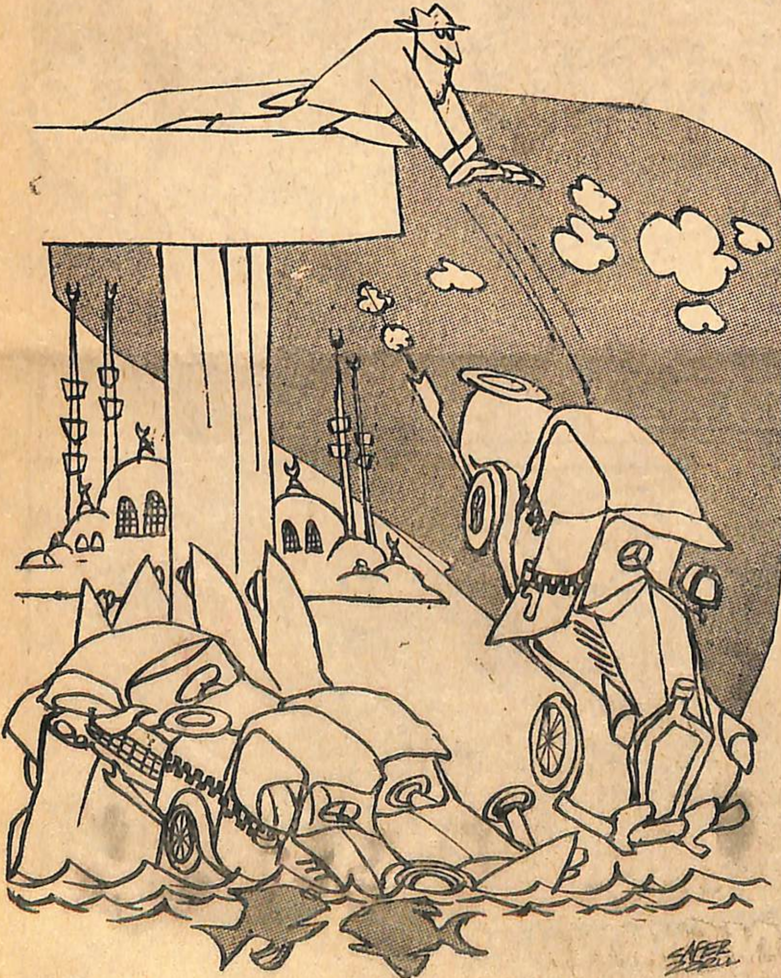
Olur mu diyeceksiniz belki.

Batı'lıya göre olur, Doğu'luya göre olmaz.

Bu taraflarda zaten politikacının kazak öreni pek bulunmaz.

Çorap örmekten başka işe zaman kalmıyor ki...

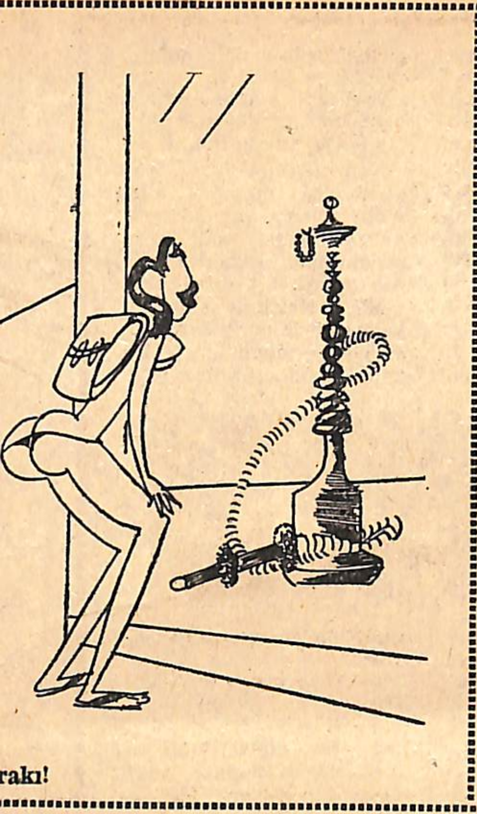
Hurda otomobiller denize atılacak. — Gazeteler —

Balıklar — Eyvah, burasını otomobil mezarlığı sandılar!..

— Bazı yerlerde kuraklık yüzi

rakı!

Erkek — Şu aracıları kaldırmadılar gitti!..

PERŞEMBE :

O da olmasaydı

Şu bizim belediye, yatsın kalksın İstanbul'lu hemşehrilerine dua etsin. İlgilileri sorumluluktan kurtarmak için aramızda işbirliği, güç birliği kurmuşuz sanki.

Baksanıza, ayda altıbin evin su ve elektriği abonelerin borçlarını ödeyememeleri yüzünden kesiliyormuş.

Ayda altıbin ev, dile kolay.

Ya daha günü gelmeden tıkır tıkır borçlarımızı ödeyecek durumda olsak biz, ne yapar belediyemiz?

Altıbin eksiğine yetiştiremezken ışığı, suyu; tamamına ne bulur, ne verir?

CUMA :

Acaba

Mardin'den verilen bir haber:

«Bilmedikleri otu yiyen üç çocuk çıldırdı.»

Vah vah...

Acaba gerçekten yedikleri otun cinsini mi bilmediler, turfanda sebzeydi de fiyatını mı görmediler?

CUMARTESİ :

Yunan usulü

Bugünlerde başı dertte olan Yunan Başbakanı Papadopulos, yâni cuntanın en güçlü adamı, ülkesinde demokrasiyi güçlendirmek için esmiş, kükremiş gene:

«Hükûmetle uyuşmayan profesörler çeker giderler» demiş.

Gördünüz mü ülke yönetmenin kolaylıklarını?

Yöneteni beğenmedin mi çeker gidersin.

Profesörü gider. Sanatçı gider. Yazar gider. Öğrenci gider. İşçi gider.

Geriye kalır Papadopulos'la cuntası.

Muhalif yok, muvafık herkes. Demokrasi kurulmuş, çatlak sesler susmuş. Nüfusu toplasan elliyi bulmaz, böyle bir yerde kalkınma nasıl olmaz!

PAZAR :

Gelsinler bakalım

Yapılan araştırmaların sonuçlarını görmüşsünüzdür gazetelerde.

En düşük gelirli turistler, tatil geçirmek için Türkiye'yi tercih ediyorlarmış.

Saçları sakallarına karışmış, yamalı yırtık adamlara «Hippi» adını boşuna takmışık desenize.

Boşuna yedirmiş içirmiş, boşuna giydirmiş kuşatmışız. «Aşk çocukları» demişiz, «Çiçek çocukları» demişiz.

Oysa hepsi birer «Döviz» beklediğimiz turistlermiş de haberimiz yokmuş. Bundan sonra önü alınır mı artık? Pasaportunu cebine koydu mu, «Ver elini Türkiye» der yabancının meteliğe kurşun atanı, cami kapısına çevirir bu güzelim vatanı!

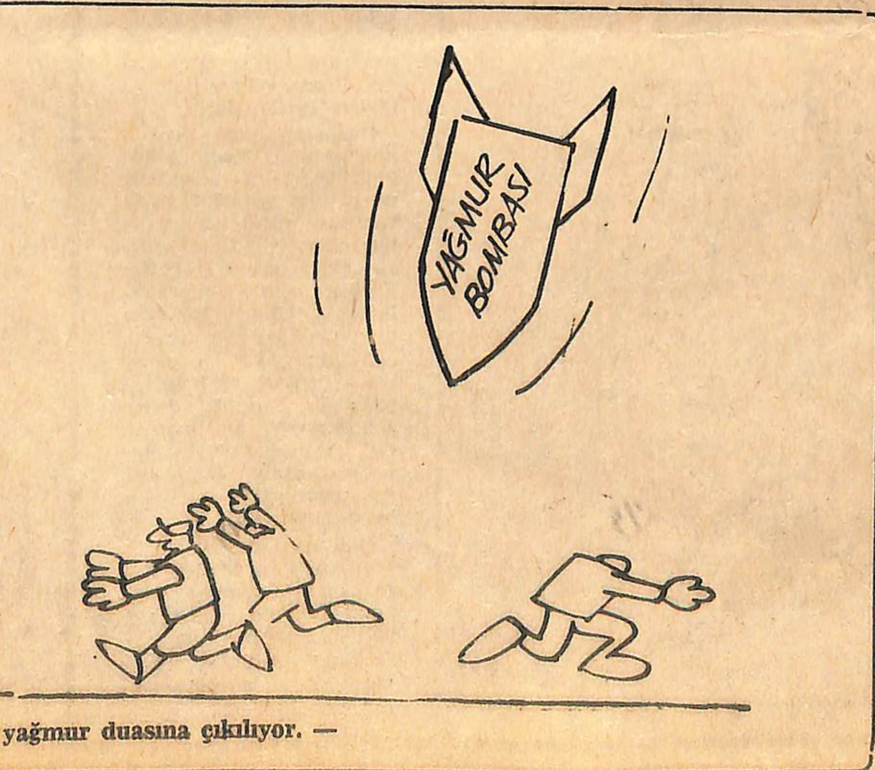
Vedat SAYGEL

MODERN ATASÖZLERİ

— İ —

* **İnsan doğduğu yerde değil, doyduğu yerde; onun içindir ki işçilerimizin çoğu Avrupa'da...**
* **İnsanı zam, duvarı nem yıkar.**
* **İnsanı umut; terziyi, manifaturacıyı, tuhafiyeciyi moda yaşatır...**
* **İnsanın cebe bakanından, kadının vitrin seyredeninden kork!**
* **İstemem diyen kadından çekin.**
* **İş düzelir, ömür azalır, merhamet azalır; kâr çoğalır!**
* **İşten artmaz, fazla mesain bakkala, manava yetmez!**

Erhan TIĞLI

... yağmur duasına çıkılıyor. —

— Görmelisiniz şef, öyle müthiş iki ipucu yakaladım ki!..

ŞAHANE Kadın

Suavi Süalp

OTELİN resepsiyon memuru dahil giriş kapısından bir tavus kuşu güzelliği ve cazibesi içinde giren kadına herkes baktı. Bu kadın değil sanki bir tabloydu. Kıpkızıl ve sanki bir ışık pırıltısı içinde saçlar, yemyeşil, durgun ve berrak bir deniz kadar gözler, etli ve her erkeğin öpmeyi arzuladığı dudaklar... Giydiği mor elbiseyi yırtacak kadar müthiş göğüsler... İncecik bir bel ve hârikaların hârikası bir vücut... İşte prenses Hüveydap'ın dış görünüşünün ilk tesirleri...

Gazeteciler bu şahane kadının resmini çekmek için birbirlerini iterek, masaların üstüne çıkarak korkunç bir boğuşmaya girerlerken, prensesin yanındaki ufak tefek, kurbağa suratlı adam sert bir sesle bağırdı:

«— Çok rica ederim, hanımefendiyi rahatsız etmeyiniz... Kendisi zaten uzun ve yorucu bir yolculuk yapmışlardır...»

Fakat kargaşalık bu lâflarla duracak gibi değildi. Prenses nefis tebessümler arasında merdivenlere doğru yürürken, ben yapacağım alışverişi düşünüyordum. İki gün evvel prensesin hususi sekreterinin beni telefonla arayarak ve konuştuklarımız üzere burada bulunuyordum. Mösyö Kiriko bana:

«— Prenses hazretleri sizde bulunan meşhur siyah inciyi almak istiyorlar.» demişti.

Ve sonra ilâve etmişti:

«— İstanbul'a indiğimizde lütfen incileri otele getiriniz. Alışverişi orada yaparız...»

«— Fiyatını biliyorsunuz... Beş milyon...»

«— Prenses için bir şeyi almak değil istemek kâfi. Para önemli değil...»

Elimde bulunan ve ne zamandır satamadığım meşhur siyah inciyi satmak imkânı çıktığı için memnundum. Çünkü bu arada işlerim pek iyi değildi. Bu kadar büyük parayı bir seferde verecek kimse de yoktu. Fakat prenses Hüveydap Bangonk'dan İstanbul'a sırf inciyi almak için gelmişti.

Büyük bir emniyet tedbiri içinde bulundurduğum siyah inciyi kasadan çıkarmış, küçük kutusuna koymuştum. Cebimde ayrıca kırkbeşlik bir silâh da mevcuttu. Mücevheratçı olduğum halde çok yakışıklı bir adamımdır. Judo, karate bilmem de caba... Bütün bunlardan başka prensesi de bu arada araklamaya çalışacaktım. İyi ve tecrübeli bir zamparaydım. Şartlar ne kadar benim lehime olursa olsun, her işte bir ketenpere sezen biri olduğumdan işimi sağlama bağlamak için daha önce otelin bir plânını da çıkarmıştım. En ufak bir manzara karşısında vahşi bir sırtlan gibi olmaya hazırdım.

Prensesin merdivenlerden süzülerek çıkmasını seyrederken viskimi bitirdim. Gazeteciler makinelerindeki bütün filmleri bitirdikten sonra dağıldılar. Resepsiyona doğru yürüdüm. Sarışın ve cazip bir kız olan resepsiyon memuresine:

«— Lütfen prensesin odasını bağlar mısınız?» dedim.

«— İmkânsız. Prenses istirahat ettiklerini ve kim ararsa arasın bağlamamamı söylediler.»

«— Bu emir benim için değil şekerim. Siz Lûtfü Elmas arıyor deyin.»

«— Fakat...»

Kıza bir elli lira uzattım:

«— Saçınız bir mizanpli ister. Hadi çevirin numarayı...»

Kız parayı göğsünün en yuvarlak yerine soktu ve sırıttı:

«— Başüstüne... Aloo...»

Otelin kral dairesine girdiğim zaman genzimi gıcıklayan nefis koku yaktı. Prenses ipekli bir sabahlık giymiş, kadife divana, kayıktabağına itina ile yerleştirilmiş bir tavuk kızartması gibi uzanmıştı. Yutkundum. Bacaklarının üst kısmına kadar sıyrılmış sabahlığını daha da yukarıya kaldırmak arzusuyla olduğum yerde sektim... Gülümsedi:

«— Meşhur elmas tüccarı Lûtfü Elmas'la teşerrüf ediyorum galiba... Yâni bana en güzel hediyeyi getiren adamla... Parasıyla tabii...»

Bir daha kuruyan gırtlağımı ıslatmaya çalışarak yutkundum. Böyle bir kadın adamda sadece arzu uyandırıyordu Fakat durum beş milyonluk bir tehlike arzediyordu. Prenses ne kadar tahammül edilmez olursa olsun cebimdeki siyah inciyi beleşe feda edeceğim kadar okazyon değildi. Ben erkektim ama daha önce tüccardım. Bunu düşünerek kendimi toplamaya çalıştım:

«— Teşekkür ederim prenses hazretleri. Siyah incinin güzel boynunuzda sönük kalacağına eminim. O kadar şahanesiniz ki...»

Elini uzatarak:

«— Gelin, oturun yanıma, dedi. Bir an alıcı ve satıcı olduğumuzu unutalım...»

Elimde olmadan yaklaştım. Cebimdeki tabancaya güveniyordum. Bir numara olduğu takdirde...

Prenses elimden tutarak beni kendine doğru çekti:

«— Oturun lütfen...»

Aramızdaki yirmi beş santimlik mesafe bile mahvolmama ve sık sık nefes almama, ellerimin terlemesine, şakaklarımın zonklamasına mâni olamadı. Nefsimle şimdiye kadar böyle zorlu bir mücadele etmemiştim. Bu kadın bambaşka bir şeydi. Kekelememeye çalışarak:

«— Çıkartayım mı?» dedim.

«— Neyi?»

«— Şey, elması tabii...»

«— Ne acelemiz var? Önce bir şeyler içsek... Viski mi, yoksa şampanya mı?»

«— Vi.. viski de olur şampanya da... Fakat...»

Birden dudaklarını bana daha yaklaştırarak mırıldandı:

«— Bu kadar acemi olmayın. Üstelik yakışıklı bir erkeksiniz. Ben de yakışıklı erkeklere bayılırım. Öpün beni... Hadi...»

«— Fakat prenses...»

Sözümü dudaklarıyla kesti. Öyle bir öptü ki, birden başımın döndüğünü, kulaklarımın uğuldadığını hissettim. Gözümün önündeki kuğu kuşları, kelebekler uçuştu, kendimi kaybettim. Kendimi kaybederken ağzımda şimdiye kadar tatmadığım bir tadla tabii...

Kendime geldiğim zaman hâlâ kadife divanın üstünde yatıyordum. Birden olanları hatırlamaya çalıştım. Bana ne olmuştu?... Ortada kimseler yoktu... Ne prenses ne de cebimde elmaslar... Hattâ kırkbeşlik tabancam bile. Nasıl yutmuştum? Nasıl ketenpereye gelmiştim? Telâşla resepsiyonu açtım. Aldığım cevap şuydu: Prenses hazretleri otelden ayrılmışlardı.

Bizim siyah inci toz olmuştu tabii. Hem de bir öpücüğe. Peki o busede ne manita vardı? Ortalığı velveleye verdikten ve polise olayı anlattıktan sonra arkadaşım doktor Hulûsi'ye gittim. Olanları anlattım. Hulûsi birtakım kitaplar karıştırdı ve şunu dedi:

«— Prenses seni ağzına sürdüğü Dormital denen çok kuvvetli bir uyutucu ile uyutmuş. O ilâcın bir nebzesi derhal tesir ederek mest eder. Sen de mest olmuşsun...»

Gülümsedim:

«— Ben mest oldum ama onun da mest olduğunu unutma. Çünkü siyah inci sahteydi doktor. O bana sahte bir buse verdi, ben de ona sahte bir inci... Ödeştik...»

İSTANBUL METROSU!

YELPAZE

REFİK ERDURAN

İNSANLIĞA KİTAKSE!

AVRUPA ve Amerika'nın büyük satışlı dergilerinin son sayılarını karıştırın, pek çoğunda tam sayfa bir renkli ilân göreceksiniz.

Tepede şirin bir köpek yavrusu resmi. Dipte iri harflerle «İnsanca Şefkat Komitesi» diye bir başlık ve adres. Arada da yürekler acısı bir mesaj.

Şuymuş dâva:

Güney Afrikalı bir işadamı tükenmeye yüz tutan pars cinsinden hayvanların kürklerini bulup ihraç etmekte güçlük çekmeye başlayınca düşünmüş taşınmış, kürk üretimine yarayabilecek başka hayvanlar aramış. Bir gün gözü bir köpeğe takılınca şimşek çakmış kafasında:

Niye olmasın?

Hemen acıması kıt bir kaç adam tutmuş, başıboş bir sürü köpek yakalatıp boğazlatmış, postlarını yüzdürüp işleterek ne biçim kürk verdiklerini araştırmış.

Herifin lâfı doğruysa hiç de fena değilmiş aldığı sonuçlar.

Hemen kolları sıvayıp büyük çapta üretime geçmek için hazırlıklara girişmiş. Ama bir noktayı unutmuş bu keskin işadamı:

Bazı büyük merkezlerdeki Hayvanları Koruma Dernekleri durumu haber alınca öfke ve dehşetten deliye dönmüşler. Toplam sayıları milyonları bulan üyeleri harekete geçirerek açtıkları kampanyalar sonunda gazetelerin, elçiliklerin, parlamenterler ve bakanların telefonları susmamacasına çalışmaya, kapılarına torbayla telgraf ve mektup yığılmaya başlamış.

O sayede çok geçmeden söz konusu uygar ülkelerde birçok tasarılar kanunlaşmış. Köpek derisinden yapılma kürk ithali ve satışı yasaklanmış. Ayrıca o türlü üretime izin veren hükûmetlerle başka malların alışverişine de sınırlar konulacağı açıklanmış.

En sonunda Güney Afrika Hükûmeti de dayanamamış ekonomik baskıya. Köpek derisinden kürk yapımını kanunla yasaklamış.

Çok satışlı dergi ve gazetelere ilân veren ve birçok Hayvanları Koruma Derneğinin işbirliğiyle kurulduğu anlaşılan «İnsanca Şefkat Komitesi» diyor ki:

— Biz bu vahşeti şimdilik durdurduk. Ama bu korkunç tehlike henüz büsbütün geçmiş sayılmaz. Savaşı sürdürmemiz ve ileride de böyle tüyler ürpertici durumları önleyebilmemiz için bize üye olun, para gönderin, çabalarımızı elinizdeki bütün olanaklarla destekleyin!

Güzel. Ben de onlarla aynı kafadayım. Köpekler en sevdiğim yaratıklardandır.

Ancak, konunun üstünde düşünmeye başlar başlamaz aklımın bir noktaya takılmasını önleyemiyorum.

«Yakınına iltimas» her ülkede suçtur. Hiç değilse ayıptır.

Peki, niçin kürk yapımı amacıyla köpeklerin öldürülüp derilerinin yüzülmesine böylesine geniş, böylesine etkili bir tepki gösteriliyor da, tıpatıp aynı işlemin birçok başka hayvana uygulanmasına hiç ses çıkarılmıyor?

Hadi parslar, kaplanlar yırtıcı hayvanlar da onlara acımak kimsenin aklına gelmiyor diyelim. Ya hanımların âdeta üniforma haline getirmek istedikleri astrahan mantoların ham maddesi kuzucukların ne günahı var?

— Canım, denilecek, onlar insanlarla köpekler gibi ahbap olmuyorlar ki...

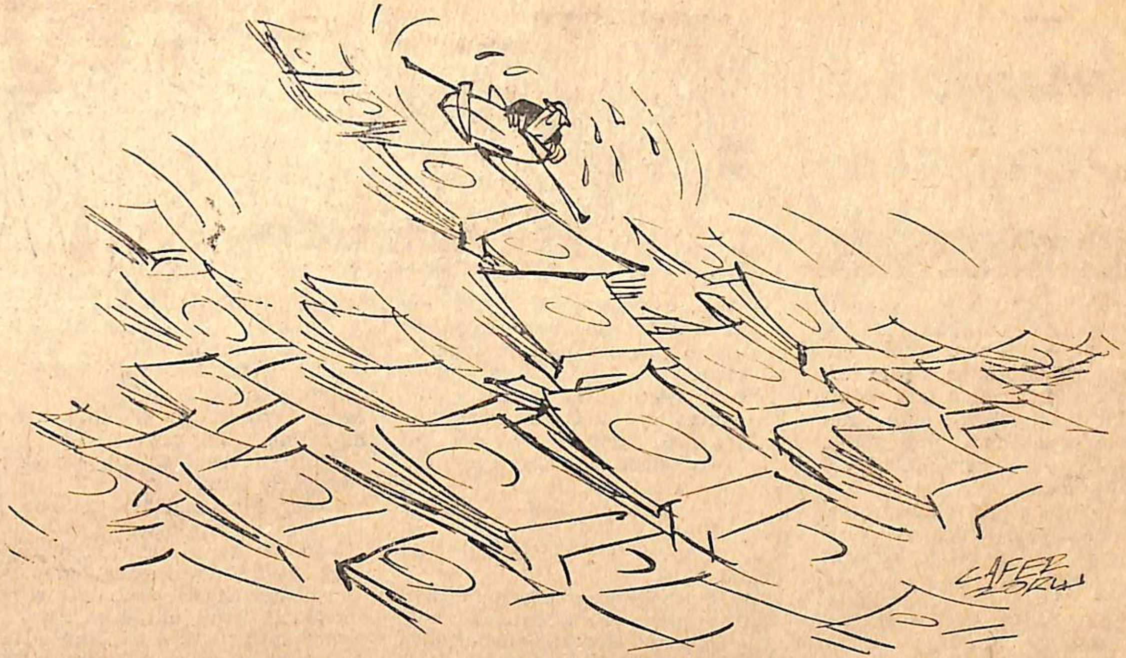
Tamam işte: Ahbap kollamak «yakınına iltimas» suçunun ta kendisi değil midir?

Bu mantıksızlık bir yana, sorunun çok daha acı bir tarafı var. Söz konusu ekonomik kampanya ile sindirilen Güney Afrika'da her gün milyonlarca esmer tenli insan kürk için derisi yüzülmekten beter durumlarla karşılaşıyor da, hiçbir çözüm bulunamıyor bu rezilliğe.

Anlaşılan onlar «İnsanca Şefkat Komitesi» gibi kuruluşların pek yakını değil.

Hey gidi «insanlık» hey!

Refik ERDURAN

Para dalgalanmaya bırakıldı!

ÇOK HİSSÎ, KOKU VE LEKE BIRAKMAYAN İDEAL BİR AŞK MEKTUBU FOTOKOPİSİ

Hayriye hayatım,

Söyle, daha ne kadar beni parklarda, otobüs duraklarında ve Saraçhane geçidinde bekleteceksin? Halbuki ilk tanıştığımız gün muhallebicide aşurelerimizi kaşıklarken bana «Sezai, ben her zaman seninim. Ama hiç olmazsa yediğimiz öteberinin hesabını öde» dememiş miydin? Ahh... O sözlerin kulaklarımda yankılanırken, ben nasıl olur da dalgınlıkla, pantalonumu giymeden sokaklarda birdirbir oynamam.

Şu anda sen kimbilir hangi bıyıklı ve 43 numara ayakkabılı bir erkeğin kollarına yatmış, çaktırmadan ceplerini karıştırıyorsundur. Ne olur bana biraz anlayış göster. Hiç olmazsa telefon et, telgraf çek, ben de her akşam uykusuzluktan tahtakuruları ile mücadele etmeyeyim. (Hart, hart)... Senin bu kadar kalpsiz, böbreksiz ve bütteksiz olduğunu bilseydim, sana âşık olacağıma gider Et ve Balık Kurumunda kıyma kuyruğuna girerdim. Bir de bana, «Babamın Çekmece'de üç tane kasap dükkânı var» demiştin. Şu satırları yazarken ne kadar üzüldüğümü ve kaç kilo aldığımı tahmin edemezsin. Hattâ, komşular geçenlerde anneme, «Sıdıka hanım, siz hiç su sıkıntısı çekmiyorsunuz. Her halde çeşmeniz devamlı akıyordur» demişler. Halbuki o duydukları su seslerinin benim akıttığım gözyaşları olduğunu nereden bilecekler.

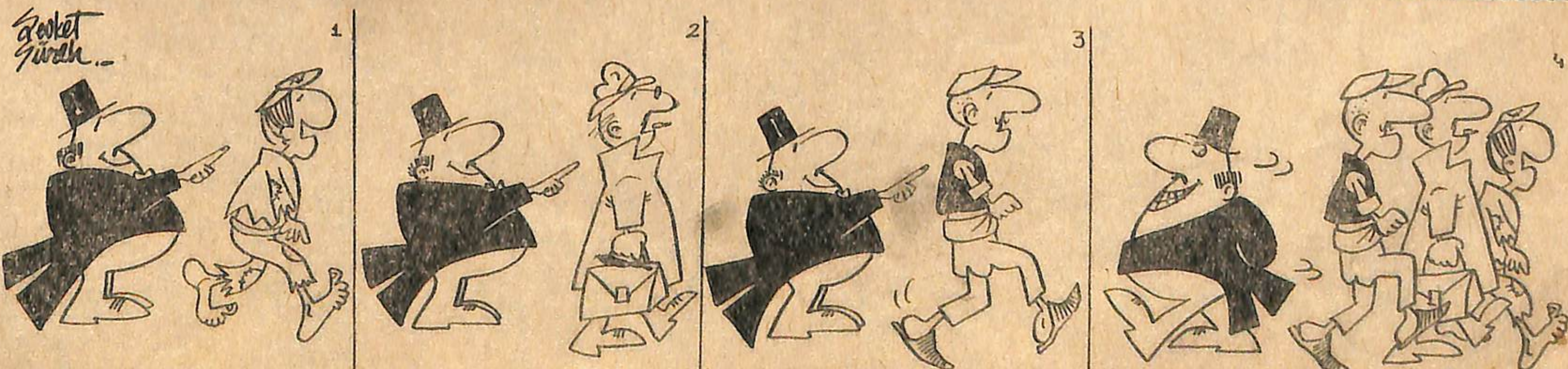
Ahh... Hayriye ahh... Senin beni bu kadar yakacağını bilseydim, yanımda güneş yağı taşımayı ihmal eder miydim? Bu yüzden sırtım su topladı. Halbuki seninle ne hayâllerimiz vardı. Küçük bir evimiz, çocuklarımız olacaktı, bayram günleri misafirlerden saklanacaktık. Sonra, ben kaympederimi zehirleyip mirasına konacaktım. Şimdi bütün bunlar ızgara köfte dumanı gibi uçup gitti.

Senden ayrıldıktan sonra evlerde duramaz oldum. Devamlı dışarı çıkıyorum. Acaba, dün yediğim yedi tane sütlü mısır mı bana dokundu?... Artık sana mektup yazabilecek kuvveti kendimde bulamıyorum. Komşumuzdan istettim, onlarda da yokmuş. Halbuki, biraz evvel sehpanın üzerine koymuştum. Beynimin aküsü artık tamamen boşaldı. Bomboş bir adam oldum. Yağ tenekesi gibi tın, tın ötüyorum... Hayriye.. Hayriye, sana sesleniyorum. Gel gönlüme dol, boşal, ak, dün sırf bunun için bakkal İzzet'ten huni bile aldım. Hakkımda «O delidir» gibi lâflar kulağıma çalınıyor. Söyle, ben üç gündür hamam peştemalı ve takunya ile dolaşıyorsam, deli miyim yâni?... Anlamıyorum, bugünlerde herkes yüzüme bir tuhaf bakıyor... Acaba, sol gözüm biraz kanlanmıştı ondan mı?...

Bu mektubumu aldıktan sonra, bana tekrar döneceğine inanıyorum. Ne olur Hayriye dön bana. Gönlümün ve başımın ağrısını dindir artık. Yoksa dişçiye gidip çektireceğim. Çünkü, dolgu ve kaplaması çok para tutuyor.

Seni öğle paydosu hariç, her zaman seven: Sezai

İsmet ÇELİK

Yazısız

Yarınlara Doğru

VEDAT SAYGEL

PARA bunalımına bir çare bulmak amacıyla bütün dünya «Kâğıt yerine altın sistemi mi uygulanmalı, yoksa birleşik para formülü mü bulmalı» diye kafa yorarken bizdeki gelişmeleri, onbeş gün içinde evin boşaltılmış olması gerektiğini bildiren mahkeme kararını o kurken öğrendim.

Hani karışmak gibi olmasın ama dilediğine ev veren Tanrının, ev sahibi yaptığı kişiye neden birazcık da sabır vermediği bilinmez. Mesleğinin ehli bir kiracı, oturduğu evi ne zaman terketmesi gerektiğini bilmez mi? O, daha dâva açmayı aklından geçirmeden, biz toparlanma zamanımızın geldiğine kararı vermiştik bile. Çünkü 23 ayı doldurmuş, yirmi dördüncü aydan da bir kaç gün almıştık. Huyumuzu seveyim, bir yerde iki yılı doldurduk mu, Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri ricaya gelse; ev sahibiyle aramıza Barış Gücü girse, kimsecikler tutamaz bizi gününü doldurduğumuz evde. Çıkarız. Biz çıkmasak, icra çıkarır. İcra çıkarmasa, mahkeme çıkarır. Mahkeme çıkarmasa, ev sahibinin kiraladığı kabadayılar çıkarır. Hem de tekme yumruk! Devletin tüm resmî ve gayrı resmî kuruluşlarını ayaklandırmadan kira borcumuz yedi aylık oldu mu, mahalle esnafı «Borçlarınızı temizlemeden zırnık alamazsınız!» diye posta koydu mu, başlarız eşyayı toplamaya. Kap kacağı topladık, yatağı yorganı çarşaflara sardık da, geriye sadece yeni bir ev bulmamız kaldı. Onu da bizi bir an önce sepetlemeye kalkan mahalle halkı üstüne aldığından oturup bekleşmekten başka işimiz yok. Bütün gün pencere önüne mevzilenip, perdenin ardından dışarıyı kolluyoruz bizim hesabımıza koşuşanları görür de, bir müjdeli haber alırız diye. Hoş biz nöbet tutmasak da, komşulardan hiçbirinin gönlü bizi çiğneyip geçmeye elvermez. Sabah sokağa adımını atan:

— Bugün Kocamustafapaşa taraflarını tarayacağım.

— Ben Kumkapı tarafını...

— Ben, Unkapanı, Cibali, Fener'e doğru şöyle bir uzanmak istiyorum, diye işine giderken uğrayıp raporu nu verir.

Akşam işten dönen, daha çoluk çocuğunun yüzünü görmeden ilk molayı bizde verir:

— Tabanlarım şişti size uygun bir ev bulamadım birader.

— Haliç tarafında ilâç için kiralık ev yok.

— Kumkapı'yı görseniz, kurumuş sanki!

Böyle haberlere alıştığımızdan, bakkalın damadı Ali bey:

— Buldum! diye içeri damlayınca şaşkına döndük.

— Hay sağolasın.

— Sağolmak pek önemli değil. Nerde bulduğumu bir sorsanıza.

— Valla, dedik, bizim için de nerde olduğu önemli değil. Başımızı sokacak bir yer buldun ya, yeter.

— Yoo, yetmez. Gel hemen sıcağı sıcağına sana da göstereyim.

Döküldük peşine.

— Daha karşıdan bayılacaksın binaya. Beşinci katta... Ortada koca bir salon... Bahçe tarafında iki yatak odası... Geniş bir mutfağı... Yalnız...

— Evet yalnız?...

— Kirası biraz yüksekçe geldi bana.

Bize neydi? Kira konusunu ev sahibi düşünmeliydi. Ama gene de ayıp olmasın diye sordum:

— Ne kadar?

— Aylık kirası bir kurbanlık koç! Aval aval sordum.

— Koç, dedi. Hani şu kıvır kıvır boynuzlu, eti yenen, postundan yararlanılan bildiğimiz koçlardan.

— Onu anladık da, koçu ne yapacağını anlayamadık. Bir ay için olsa, adağı vardır, keser deriz. Ev sahibi kasap mı?

Değilmiş.

— Ne yapacakmış bunca hayvanı?

— Anlaşılan dünyadaki gelişmelerden senin haberin yok, dedi bakkalın damadı. Bak anlatayım:

Bildiği kadarını ondan dinledim, anlayabildiğim kadarıyla şunları öğrendim: Daha düne kadar zenginliğin sembolü saydığımız, her kilidi açan sihirli bir maymuncuk sandığımız para, ülkelerarası çıkar çatışmaları yüzünden bugün, saat başı değer kaybeden en güvenilmez nesne haline gelmişmiş.

— Aferin, dedi. Para değerini yitirince ne olur?

— Pek kullanmadığım için onu bilemiyeceğim işte.

— Malın değeri artar, eşyanın değeri artar, hayat pahalılığı artar. Durmadan değeri yükselen şeyler dururken, evini durdukça zarar eden paraya ne diye bağlasın adam?

— Ayol, dedi eşim, sabah gazetede okumadın mı? Evini altın karşılığı kiraya veren adamı? Bu gene helâl süt emmiş ki, bir koça razı oluyor.

Eve girdik ki, hani «Beğendiysen hemen gömeriz» deseler, düşüp ölmek işten değil! Fakat her ay bir koçu nereden bulmalı? Kesim yerlerinden adak mı toplamalı, sürü mü soymalı?

— Eve sahibini bul da pazarlık et, diyor eşim. Fiyatını biraz düşürebilsek, insan oturmaya doymaz.

— Yahu pazarlık kolay, durun once koçu bulalım.

Hay Allah!... Bir iki kişiden ufak tefek alacağım var ama, ha dediğin zaman adamları nerde bulur, paranı nasıl alırsın?

— Niyazi enişteye bir gidip yardım istesene.

Sahi yahu, bak bu hiç aklıma gelmemişti!

— Siz eve dönün, ben bir gidip geleyim.

Çevirdim bir taksi. Gideceğim yerin ismini söyleyip, sordum:

— Ne istersin?

Şoför bile dünya ekonomisini bizden iyi biliyor:

— İki askerini alırım âbi, demez mi!

Ulan, karıştır karıştır cepleri, kibrit kutusu var, sigara paketi var, kırk kırkbeş lira para var, pantalon düğmesi var, otobüs bileti var, anahtarlık var, defter var da, asker yok! Cebimden çıkanları doldurdum avucuma:

— Askeri nerden bulayım, bunlar olmaz mı?

Olmazmış. Yayan yapıldak düştük yola. Derdimi dinleyen Niyazi enişte:

— Bende yok ama, dedi, biraz bekle de karşımızdaki sütçüye bir sorayım. Mandırası var onun.

Gitti, geldi:

— Eee, işin oldu sayılır, dedi. Dört çeki oduna veriyor koçu.

— Eee, odunu nerden bulacağız?

— Ben onu bilmem. Koç bul dedin, bulduk. Odunu da sen bul artık.

Kapıdan çıkarken seslendi arkamdan:

— Meşe istiyor haa...

Odun, odun, odun... Allah bize borcu olanlardan birini hızır gibi karşıma çıkarmaz mı?

— Aman beni kurtarırsan sen kurtarırsın, diye sarıldım boynuna. Dardayım.

O da darda olduğumu duymuş da çoktandır beni arıyormuş:

— Emret hemen vereyim, diyerek cüzdanına saldırdı.

Baktım para sayıyor.

— Almam, dedim. Senden alsam kime verebilirim parayı?

— Eee, neyle ödeyeceğiz borcumuzu?

— Bana borca dört çeki odun verecek bir oduncu bul, üstüne de iki askerle biraz kurufasulye ver, yeter.

Bizimki şaşkın, açtı gözlerini:

— Haydi odunu anladık, askerle fasulyeyi ne yapacaksın?

Şimdi herife bu dar zamanda ekonomi dersi mi vereceğiz:

— Biriyle taksiye bineceğim, diğerini bankaya koyacağım.

Korkudan tir tir titreyerek bir kelime daha sormadan kattı beni önüne, bir odun deposuna götürdü. Oduncuyla fısıl fısıl bir şeyleri kendi konuştu. Tarttılar, kestiler, kamyona yığdılar, beni de yanına atıp selâmlarla öpücüklerle uğurladılar.

Koştuk Niyazi enişteye. Döktük odunu, aldık koçu. Gittik yeni evin sahibine verdik koçu, yaptık mukaveleyi. Eşyaları taşımak için tuttum bir kamyon, bu sefer de onun şoförü taşıma ücreti olarak:

— Ne vereceğiz? soruma, burnunu cüzdanıma uzatarak:

— Çarıktakini ver, yeter, demez mi!?.

Çarıktaki, çarıktaki, çarıktaki...

— Yahu ne istiyor bu adam? Çorap mı, ayak mı?...

Eşim:

— Dur, ben yapayım şu pazarlığı, dedi.

Gitti, geldi:

— Beş çarşafa razı oldu, dedi.

Bizde var topu topu iki çarşaf. Onu versek, kalan üçünü nerden bulacağız?

— Neyse, önce şu eşyayı bir götürelim de...

Götürdük, boşalttık kamyonu, açtık denkleri, ayırdık çarşafları:

— İşte, dedim, şu iki çarşaf.

Bütünlükler bitti ya, başladım avucuna bozuklukları saymaya:

— Şu bir, iki, üç havlu; iki el bezi, eder üç çarşaf. Şu iki fanilâ, iki don, al şu pantalonu da, etti mi dört çarşaf?

Eldekiler bitti, seslendim eşime:

— Aç hanım şu bizim kasayı, ufaklıkları getir bakayım.

Kadının kapıya yığdığı çorap mendil sandığına daldırdım elimi:

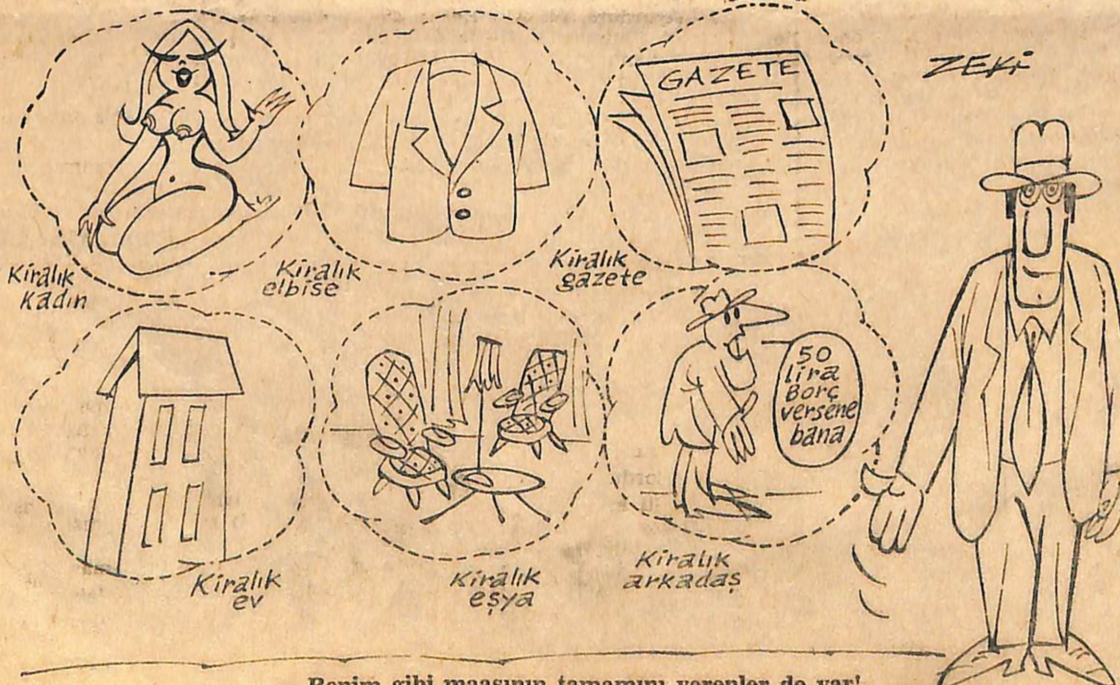
— Al bakalım, bir, iki, üç, dört çorap, yedi mendil... Etti mi beş çarşaf?...

Başımı kaldırdım ki, şoför kayıplara karışmış! Ancak ertesi gün öğrenebildim şoför dilinde «Asker»in onluk, «Çarık»ın cüzdan, «Çarşaf»ın ellilik olduğunu...

Ama ev sahibinin dilinde «Koç» basbayağı koçtu, odun odundu gene.

Vedat SAYGEL

Bir memur, maaşının yüzde kırkını kiraya veriyor. — Gazeteler —

— Benim gibi maaşının tamamını verenler de var!..

Sizin İçin

ŞÖYLE, BÖYLE

Münih'e yeni gelmiştim. Heim denen işçi yurtlarında sıkılıp bir gün ilk defa dışarı çıkmıştım. Biraz gezip dolaştıktan sonra bir Alman kahvesine oturdum. Karşı masadaki sarışın bir piliçle sık sık gözgöze geliyorduk. İçimde Almancayı bilmemenin ezikliğini duyarken, sarışın ayağa kalkıp ağır ağır yaklaşarak karşıma şuh bir tebessümle oturdu ve «Türkiş?» diye sordu. Evet anlamında kafamı salladım. Sonra da cesaretle ben sordum:

— Türkçe biliyor musunuz?

— Evet, şöyle, böyle... demesin mi!?.

Şaşkınlık içinde gülerek:

— Ne kadar? dedim.

— 50 D. mark, deyince, ne yapacağımı şaşırdım.

Halil AKYÜREK
Wilhelmgir. 17 1. München 40
B. ALMANYA

İKİ KOT MISIR

Akçaabat ilçesinin Çal köyünden birisi çocuklara bir şeyler almak için, dört kot mısır (iki teneke) alıp Trabzon'a yollanmış sabahın çok erken saatinde. Bir hayli yol yürüdükten sonra il merkezine inmiş. Mısırını satıp parasını cebine koymuş, alacaklarını almadan önce canı iyi bir şehir yemeği istemiş. Bir lokantaya girmiş. Beğendiği yemeklerden üç tabakla yetinmiş. Hesabı söyleyen patrona tuhaf tuhaf bakarak:

— Ne? Şimdi ben iki kot mısırı yedim mi yâni? deyince, patron:

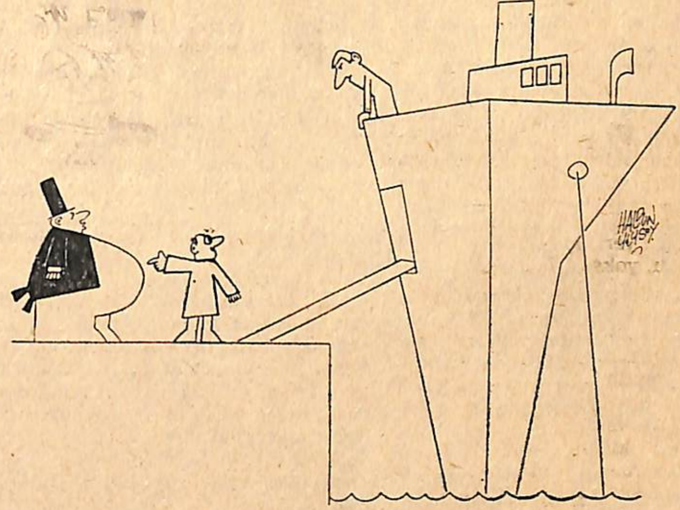
— Biz burada mısır mı yediriyoruz be haddini bilmez! diye çıkışmış.

Beriki açıklamış:

— İki kot mısır bu kadar para ediyor da!...

İ. YILMAZ
Küçükdere Sürmene
TRABZON

Almanya'ya gemi satıyoruz. — Gazeteler —

— Dümenci de ister misiniz? Çeviremiyeceği dümen yoktur!..
(Haldun ULUSOY)

AŞK MEKTUBU

Nevin'ciğim, seni ben nasıl severim bilsen,
Kederim kalmaz artık, gözyaşlarımı silsen.
Nasıl temin edeyim, nasıl edeyim yemin
Seni çok seviyorum, bunu bir bilsen Nevin.
Yaradılış icabı, aşklarım süreklidir,
Öpmelerim çeşitli, hiç monoton değildir.
Seni nasıl istersen, ben öyle seveceğim,
Sen nasıl istiyorsan, ben öyle öpeceğim.
Tüccarlar gibi sevsem, hep güler yüzlerimiz,
Kuyumcu gibi sevsem, parıldar gözlerimiz,
Âlimler gibi sevsem, bilgilere dalarsın,
Kâtipler gibi sevsem, avucunu yalarsın.
Subaylar gibi sevsem, koltukların kabarır,
Pilotlar gibi sevsem, gözlerimiz kararır.
Mebuslar gibi sevsem, «Oy» sesleri dinlersin,
Bakanlar gibi sevsem, «Koltuk» diye inlersin.
Bakkallar gibi sevsem, kileri sayıklarsın,
Rüyalarında bile hep pirinç ayıklarsın.
Kasaplar gibi sevsem, et kokusu alırsın,
Aşçılar gibi sevsem, yemeden bayılırsın.
Fırıncı gibi sevsem, yanakların kızarır,
Postacı gibi sevsem, dudakların morarır.
Manavlar gibi sevsem, dökülecek elmalar,
Esnaflar gibi sevsem, saçılacak eşarplar.
Böylelikle hem aşkın tadını alacağız,
Hem de şu karnımızı kolay doyuracağız.

MÜSLİM ÖRENEL
Kartaltepe Okul Cad. Mine Sok No. 1
Bayrampaşa/İSTANBUL

— Sevgilim sen mi geldin?..
(Tayfur ŞAPOLYO)

ARADAKİ FARK

Sömestre tatillerinde boş gezmemem amacı ile, babam bana bir eşek ile bir de yardımcı arkadaş buldu, birtakım manifatura, hırdavat v.s. vererek köylerde satmamızı emretmişti.

O gün Kop dağının Bayburt kesiminde kalan Kop Köyüne geldiğimizde, yorgunluktan bîtap olmuştuk. Arkadaşıma:

«— Ben biraz istirahat edeceğim. Sen, eşeğe sahip ol ve boş bir kamyon geldi mi, bizi Bayburt'a kadar alması için rica et!» diye tembih ettim.

Uyandıktan biraz sonra, önümüzde acı bir frenle kamyon durdu. Şoför kafasını çıkararak:

«— Bir yere mi gideceksiniz?» diye sordu.

Arkadaşım:

«— Emmi, emmi, bizi Bayburt'a kadar götürür müsün?»

Şoför:

«— Peki vola, çabuk atlayın arkaya.»

Arkadaşım:

«— Emmi, emmi, bir de eşeğimiz var?...»

Şoför:

«— Olsun olsun. Yalnız eşek 150 kuruş, sen 100 kuruş... Haydi çabuk atla arkadaş!»

Bunun üzerine arkadaşım dayanamıyarak:

«— Emmi, eşekle benim ne farkım var?» diye sormaz mı!?.

İlhami ÇAKMAK
Güzel Cad. No. 3 — BAYBURT

BİRİNCİ NEYİNE YETMEZ

Evin geçimini hanım sağlıyordu. Bakkala gitti, şunu bunu aldıktan sonra bir de sigara ver, dedi.

Bakkal:

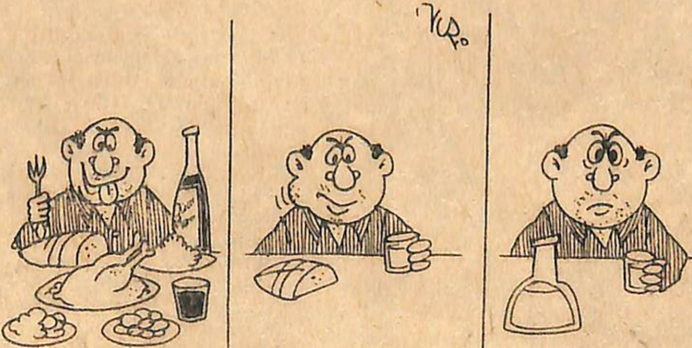
— Sizin bey Üçüncü içerdi galiba... deyince:

Kadın:

— O kadar uzun boylu gitmesin. Birinci neyine yetmezmiş onun! der.

Enver ÂŞIK
Cumhuriyet İlkokulu Öğretmeni — Kestel/BURSA

Memurun günlüğünden :

Ayın birinde... Ayın onbeşinde... Ayın sonunda!
(Nuri BİLGİN)

BEŞ LİRALIK ÜZÜM

Konya Y.S.E. Müdürlüğünde çalışıyordum. Bir gün Hasan dayı ile Kadınhan'a gittik. O gün Kadınhan'ın pazarı imiş. Hasan dayı «Pazarı gezelim Osman» dedi. Pazar yerine vardık. Köşede bir köylü, hayvanından iki büyük sepet üzüm indirdi ve terazisini koydu. Hayvanını bir kenara bağladı:

«— Üzüm vaa... Üzüm vaa!...» diye bağırmaya başladı.

Üzümcünün yanına vardık. Hasan dayı üzümün kilosunu sordu. Üzümcü: «Bir lira» dedi. Hasan dayı cüzdanından beş lira çıkardı:

«— Al şu parayı, tartmadan sepetinden karnım doyuncaya kadar üzüm yiyecem, ne dersin?» diye sordu.

Köylü kabul etti.

Hasan dayı hemen sepetin birinden büyükçe bir salkım aldı, ağzına sokup sokup yemeye başladı. O salkımdan sonra arkasından bir daha, bir daha... Derken üzümcü gözlerini kocaman kocaman açarak:

«— Nası yiyon hemşerim, öyle üzümü?...» demeye başladı.

Hasan dayı, hiç oralı olmadan bana bakıp hem göz kırpıyor, hem de yiyordu.

Bir ara: «Nasıl yiyormuşum, verdiğim beş lira kadar üzüm yiyecem» demesi üzerine, köylü: «Abooo gardaşım sen yerli hallaçmın?...» dedi. Hasan dayı hiç oralı olmuyordu. Üzümcü bu defa: «Yeter gardaşım, beş lirayı geçti yediğin üzüm!...» demeye başladı.

Hasan dayı:

«— Ne geçtisi, bu sepeti bitireyim öbürüne başlayacağım» deyince, üzümcü bağırmaya başladı:

«— Gelivirin, gelivirin gomşular, abooo gâvurun gidisi ocağımı batıracak!...»

Osman ÖNAL
Orman İşletmesinde
Manavgat/ANTALYA

B. ALMANYA

AŞK MEKTUBU

Nevin'ciğim, seni ben nasıl severim bilsen,
Kederim kalmaz artık, gözyaşlarımı silsen.
Nasıl temin edeyim, nasıl edeyim yemin
Seni çok seviyorum, bunu bir bilsen Nevin.
Yaradılış icabı, aşklarım süreklidir,
Öpmelerim çeşitli, hiç monoton değildir.
Seni nasıl istersen, ben öyle seveceğim,
Sen nasıl istiyorsan, ben öyle öpeceğim.
Tüccarlar gibi sevsem, hep güler yüzlerimiz,
Kuyumcu gibi sevsem parıldar gözlerimiz,
Âlimler gibi sevsem, bilgilere dalarsın,
Kâtipler gibi sevsem, avucunu yalarsın.
Subaylar gibi sevsem, koltukların kabarır,
Pilotlar gibi sevsem, gözlerimiz kararır.
Mebuslar gibi sevsem, «Oy» sesleri dinlersin,
Bakanlar gibi sevsem, «Koltuk» diye inlersin.
Bakkallar gibi sevsem, kileri sayıklarsın,
Rüyalarında bile hep pirinç ayıklarsın.
Kasaplar gibi sevsem, et kokusu alırsın,
Aşçılar gibi sevsem, yemeden bayılırsın.
Fırıncı gibi sevsem, yanakların kızarır,
Postacı gibi sevsem, dudakların morarır.
Manavlar gibi sevsem, dökülecek elmalar,
Esnaflar gibi sevsem, saçılacak eşarplar.
Böylelikle hem aşkın tadını alacağız,
Hem de şu karnımızı kolay doyuracağız.

MÜSLİM ÖRENEL
Kartaltepe Okul Cad. Mine Sok No. 1
Bayrampaşa/İSTANBUL

— Heye buba. Kötü bu avrat...

Halo dayı, mutlu mutlu gülümsedi. Oğlunun birdenbire fikir değiştirmesine sevinmişti. İdiris, gazete kâğıdına sarılmış olan parayı cebinden çıkardı, babasına uzattı:

— Al buba, gat guşana, bundan sona adını anarsam...

— Yaşşa lan oğul, yaşşa lan...

Kasabın önünden geçiyorlardı:

— Oğul, dedi Halo dayı, et alak... İkiyüz elli gram et aldılar. Kulübeye gelince Halo dayı eti, domatesle beraber vurdu ocağın üstüne Tekrar bir can gelmişti Halo dayıya. Her yanından otuz yıl öncesinin gençliği akıyordu sanki:

— Yarin bu apartuman biter, amma Recai begin apartumanı çok, bu biterse başgası var... Allah kesesine bin bin berakat versin. Soracam işallah, burda da bazar vardır, eyi bi çift öküz gaça diyecem. Burda gaçaysa, bizim bazarda da o gadardır...

İdiris:

— Buba be, dedi, bişi diyecem sana. Diyom ki, benim parayı da seninkine gat, bir an evvel burdan gidek diyom...

Halo dayı, başını olmaz anlamında salladıktan sonra:

— Yoo, dedi, yoo işde oğul, ben ona gelemem. Ben namıs sözü verdim...

— Kime?

— Gendime... Kimsenin bi guruşu olmadan alacam öküzleri... Amma bak oğul, gene diyom, yok eğer mekikete getmek isdiyorsan, yarin bin makineye get, heç durma buralarda...

— Yoo buba, barabar geldik, barabar gederik...

Akşam yemeğinden sonra biraz daha konuştular. Halo dayı bir ara kalktı, apartmanın birinci katındaki tuvalete gitti... İşte o zaman birden fırladı kalktı İdiris... Babasının kuşağı yorganının üstünde duruyordu. Hemen kaptı kuşağı, yeşil çıkını buldu. İçinde bir yığın para vardı. Parayı cebine soktu, dışarıya çıktı. Babası gelmiyordu. Ayakkabılarını geçirdi ayağına, sokağın karanlığında kayboldu... Halo dayı, uçkuru elinde geldi kulübenin yanına. Kapının açık olduğunun farkına varmadı. İçeriye girdi, İdiris'i göremedi. Seslendi:

— İdiris, İdiris! diye.

Sonra söylendi kendi kendine:

— Nereye getdi ki?

Uçkurunu bağladı, işte o zaman gördü, yorganının üzerinde kuşağı yoktu. Sanki kuşak, yorganın pamuklarının içindeymiş gibi, didik didik etti yorganı. Yerin dibine girmiş gibi, alt üst etti, kâğıtları, tozları toprakları... Sonra da, çıldırmış gibi bağırdı:

— Lan İdiriis, İdiriis laaan! diye.

Gözleri yuvalarından fırlamış olarak koştu sokaklardan...

— Lan İdiris, lan İdiris! diyordu boyuna.

Bir bekçi yetişti ardından:

— Dur dur! diye bağırdı.

Durmadı Halo dayı. Bekçi daha hızlı koşmaya başladı:

— Dur, dedi, nereye?

— Bırak, dedi Halo dayı, bırak... Paramı çaldı, paramı...

— Kim?

— Oğlum...

Bekçi:

— Koşmakla onu yakalayamazsın ki, dedi. Sen karakola başvur, oğlunu yakalar, tıkarlar içeri...

— Hapishanaya?

— Heyya, ne var bu kadar koşacak, git, şurda ilerde karakol var, dersin oğlum paramı çaldı, polis arar bulur... Bu yaşta, kalbin malbin durur, deli misin sen amca, hadi hadi, karakola...

Yürümeye başladı Halo dayı. İri göğsü kalkıp kalkıp iniyordu. Bu iri göğüsten çıkan nefes daha çok bir hırıltıya benziyordu...

— Atarlar mı hapishanaya İdiris'i? diye tekrar sordu.

— Tabii atarlar... Dayak da atarlar... Baba parası çalmak neymiş, gösterirler ona... Kaç liraydı?

— Öküz parasıydı... Öküz alacakdım...

— Vah vah... Sen de mi çalışıyordun?

— Heye. Amalelik...

— Dünyada kötü evlât çok... Baba bu yaşta çalışır didinir, üç beş kuruş artırır, bir şey alacağım diye, tutar onu da evlât çalar. Olmaz olsun böyle evlât... Vallahi acıdım sana amca... Oğlanın nereye gideceğini biliyor musun?

Başını salladı Halo dayı...

Karakola yaklaşıyorlardı. Halo dayı:

— Demek hapishanaya atarlar?

— Ühüü, dedi bekçi, hem de kaç sene verirler ite...

Halo dayı durdu. Bekçinin yüzüne baktı. Bekçi:

— Hadi, dedi, ne duruyorsun?

— Yok, dedi Halo dayı, yok vazgeçdim...

— Paran?

— Paramı maramı çalmadı benim.

— Çalmadı mı? Gel amca gel, nah şurası işte karakol...

Halo dayı, geri döndü, yürümeye başladı. Bekçi bağırdı ardından:

— Gel amca gel, söküp de alalım o parayı...

Halo dayı, elini salladı bekçiye, boşver der gibi. Yürüyordu ağaçlı kaldırım boyunca... Ama şimdi bu yürüyüşte, sabahki otuz yaş öncesinin gençliği yoktu, o dimdik duran kafa, bir pelte gibi yumuşamış boynun üzerine düşmüştü, o dimdik bel, şimdi kurumuş bir dal gibi bacaklarının üzerine düşmüştü. Ağlamıyordu amma, içi boşalmış gibiydi. Kızamıyordu bir türlü oğluna. İsyan etmiş olmamak için Tanrıya da kızamıyordu. Amma ara sıra:

— Eee Allahım, e goca Allahım, niye az gatdın aklını onun, niye az gatdın gafasına, diyordu. Tamahkârlığın mı dutdu İdiris'e gelince? O da senin gulun deel miydi? Haydi dutdun aklı az gatdın, pekiyi niye çıkardın önüne bu avradı?

Bir ara aklından, tekrar Murtaza'lara gitmek geldi. Ama boştu. Bir kez İdiris, şeytanın ağına düşmüştü. Kimbilir, belki de bu ağdan kurtulamıyacaktı... Başka bir avuntu buldu kendine:

— Tarla veremedik, takım veremedik buba olup da, hadi bu da bizden ona bubalık hakgı ossun, dedi...

Sonra, başka bir avuntu buldu:

— Kim bilir hem oraya getdiğini... Geder bi yerlerde saklanır bir kaç gün, sona paraynan geder avradının yanına. Ben oturup hep orda mı bekliyecem?... Bizim çavışlık, ya inşaat, Recai beg?...

Kulübeye geldi...

— Hem biraz daha ağlayıp sızlasa, dutup verecekdim eline para... Eee, noldu, gendi alıp getdi... Haydi get ulan, get... Get amma, sonunda puşman olacak sensin...

Durdu, gözleri yine takıldı oğlunun yorganına:

— Ah oğul ah, puşman olmayı da bilmen ki, dedi.

Her türlü avuntu, yetmedi Halo dayıya. O gece sabaha dek gözüne uyku girmedi. Sabahleyin de hiç kimseye bir şey söylemedi. Yalnız Recai beye:

— Begim, bizim oğlan getdi, dedi.

Recai bey:

— Hı, dedi, o kadar...

Günler geçti aradan... Halo dayı yeni bir kuşak aldı, yeni bir çıkın yaptı amma, pek eskisi gibi çabucak dolmuyordu bu çıkın. İnşaat bitmeden bir kaç gün önce biri geldi:

— Halo dayı sen misin? diye sordu.

— Heye, dedi Halo dayı.

— Beni Recai beg gönderdi, buraya gapıcı olacam...

— Eyi, dedi Halo dayı...

Öğleden sonra da patron geldi. Halo dayıya:

— Sen, dedi, yapamazsın kapıcılığı, ihtiyarsın, günde bir kaç sefer üst kata inip çıkmak zordur. Zaman gelecek su taşıyacaksın, zaman gelecek, bir maydanoz almak için en üst kata çıkacaksın, sonra maydanozu alıp, tekrar aynı merdivenleri tırmanacaksın...

— Haklısınız begim, dedi Halo dayı...

Zaten bugünler keyifsizdi. Kulübe bozulmuş, zemin kata sermişti yorganını. Oranın rutubeti mi, yoksa İdiris'in babasına yaptığı mı, Halo dayı iştahtan da kesilmişti... Ama, içindeki o özlem hâlâ dipdiriydi. Bir gün mutlaka kuşağını parayla dolduracak, binecek kamyona ve köyüne gidecekti. Tüm umutları yıkılıyordu bazı günler ama, bu umudunu hiçbir kimse, hiçbir olay yıkamıyordu.

«Aralasa aralasa bir iki sene aralar... Amma ben gene gedecem, gene öküzleri ardıma gatıp Kirman Yarığından çıkacam... O Dingil Zako'lar, o Dik Yussuf'lar, o Şişgo Bedo'ları irezil edecem...»

Apartmana ilk taşınanlar giriş katındakiler oldular. Sonra, ikinci katın sahipleri geldiler. Onların geldiği hafta, Recai bey Halo dayıya haftalığını vermedi. Halo dayı, yeni kapıcının haset bakışları, onu kovan tutumlarıyla bir hafta daha orada oturduktan sonra, artık anladı ki, buradaki işi de çavuşluğu da bitmiştir... Fakat, Recai bey çok severdi onu, ona başka bir apartmanında iş verirdi... Kapıcıya:

— Oğul, dedi, gelmiyecek mi Recai beg heç burya?

Kapıcı pis pis sırıttı:

— Ne işi var burda, dedi. Sattı bütün daireleri...

— Biliyom, bana başga bi inşaatda iş?...

— Onun başga inşaatı yok ki... Hem sen bu hafta bodrumu da boşalt da, bugün yarin oranın da sahapları gelirler...

Halo dayı başını salladı. Haklıydı kapıcı. Daha o gün, yorganını topladı. Çamaşırlarını da bir bohça yaptı. Yorganı attı omuzuna, bohçayı aldı eline:

— Eyvallah, dedi kapıcıya.

Kapıcı, homurdanır gibi cevap verdi:

— Güle güle!...

Halo dayı, şöyle sokağın başına geçti, döndü arkaya baktı. Şu koca apartmanın, her taşında her kumunda emeği vardı. Kimbilir, o araya gitmesin diye gece yarılarına dek toplayıp yığdığı harç artıkları, şimdi bu apartmanın hangi tuğlalarının arasından Halo dayıya el sallıyordu?

Hacı'nın evine gidecekti... Ara sıra böğrüne giren sancı olmasa, yine eski Haloydu amma, sancı gelince bayağı kıvrandırıyor, ağzından acı acı sular geliyordu... Kışın geldiğini haber veren yağmur iki gün önce yağmıştı. Onun serinliği hâlâ geçmemişti... Halo dayı, bir ağaca dayadı sırtını, yorganı yere bıraktı. Sonra çömeldi oracığa... Tekrar bir sancı girdi böğrüne... Alnından boncuk boncuk terler döküldü... Ayağa kalktığında sancı biraz hafiflemişti. Hacı'nın evine vardığında hava kararıyordu... Merdivenleri çıktı. Kapının kolunu açtı... İçerde sekiz on kişi vardı. Biri tanıdı Halo dayıyı:

— Ooo dayı, hoşgeldin, dedi.

— Hoşbulduk oğul!... Buraya geldim... Ben de burda galacam...

(Devamı var)

TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI

Tahsil bursu ikramiyesi ile yavrunuzun geleceğini şimdiden garantileyen TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI'NDA Açtıracağınız bir hesap, unutmayınız ki çocuklarınızın istikbaline açılacak en büyük şans kapısıdır.

ÖMÜR BOYUNCA AYLIK GELİR HERKESİN İSTİKBALİNİN GARANTİSİDİR.
TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI

(Basın: 20157 - A - 60109 — 33)

AKBABA TOTO oynayın 5000 liraya kadar kazanın

Sevgili okurlar, «AKBABA TOTO» yarışmasına katılmakla gülecek, eğlenecek ve

5000 Lira

kazanabileceksiniz.

«AKBABA TOTO» yarışmasının konusu şudur: Her sayımızda 1'den 6'ya kadar sayılarla gösterilen 6 karikatür ve ayrıca harflerle gösterilen diğer 6 harikatür yayımlanacaktır. 1'den 6'ya kadar sayılarla gösterilen her bir karikatürün, harflerle gösterilen bir karikatürle ilgisi olacaktır.

1'den 6'ya kadar olan 6 sayı AKBABA TOTO kuponundaki içi boş karelerde de bulunacak; ancak bu karelerin içine uygun harfleri karikatürlere bakarak siz bulup dolduracaksınız. Böylece karelerin içine sırayla doldurduğunuz harfler kelimenin çözümünü verecektir.

İsminizi ve adresinizi de yazdıktan sonra AKBABA TOTO kuponunu keserek bir zarfa koyacak,

Akbaba Dergisi Yarışma Servisi
Divanyolu — İSTANBUL

adresine yollayacaksınız.

Okurlarımız bir AKBABA TOTO kuponu doldurup yarışmaya katılabilecekleri gibi daha fazla kuponla da katılabilirler. Fazla AKBABA TOTO kuponu oynayanlar fazla kur'a hakkı elde edeceklerdir.

Her doğru doldurulan kuponun karşılığı 25 liradır. Böylece yarışmaya katılan okurlarımızın 25 liradan 5000 liraya kadar kazanma şansları olacaktır.

Yarışma sonunda AKBABA TOTO kuponlarını doğru dolduran okurlarımız arasında noter huzurunda kur'a çekilecek, onüç kuponu da doğru dolduran,

5000 Lira

kazanacaktır.

Ayrıca 12, 11, 10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1 AKBABA TOTO kuponlarını doğru dolduranlar da 300, 275, 250, 225, 200, 175, 150, 125, 100, 75, 50, 25 liralar kazanacaklardır.

Hepinize iyi şanslar, başarılar dileriz.

NOT: Yarışmamız onüç sayı sürecektir. Okurlarımız, bir sayının AKBABA TOTO kuponunu doldurup gönderebilecekleri gibi onüç sayının kuponlarını birlikte de yollayabilirler. Şimdiye kadar AKBABA TOTO kuponu göndermeyenler kuponlarını toplu olarak gönderebilirler. Eksik sayıları olanlar, Akbaba'nın bu sayılarını adresimizden temin edebilirler.

Akbaba
Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası
SAHİBİ:
Ergin Ortaç
Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap
Sekreter: Selâmi M. Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası
İDARE YERİ:
Divanyolu Klodfarer Caddesi
No: 8-10, Daire: 3, İstanbul
Telefon: 22 18 11
İLÂN FİYATI: Kapak içi, santimi 35 lira, iç sayfalar 45 lira.
Fiyatı: 150 kuruş.

Plâk nasıl dinlenir?

Film seyretmekten çok yanındaki genç kızı nasıl elde edebileceğini düşünen delikanlı:

— Sıkıldıysan sinemadan çıkıp bize gidelim, diye fısıldadı.

Sevgilisi aynı fısıltılı sesle sordu:

— Evde ne yapacağız?

— Hiç... Son aldığım plâkları dinletirdim sana.

— Yaramazlık yok ama... Sadece plâk dinleyeceğiz, söz mü?

— Söz!

— Peki, ya plâkları beğenmezsem?...

— Ondan kolay ne var şekerim? Yataktan çıktığın gibi giyinir, gidersin!

İkinciler

Cote d'Azure plâjlarından birinin kızgın kumlarında güneşlenirken, özel yatları seyrederek hayâller kuran kızlardan biri:

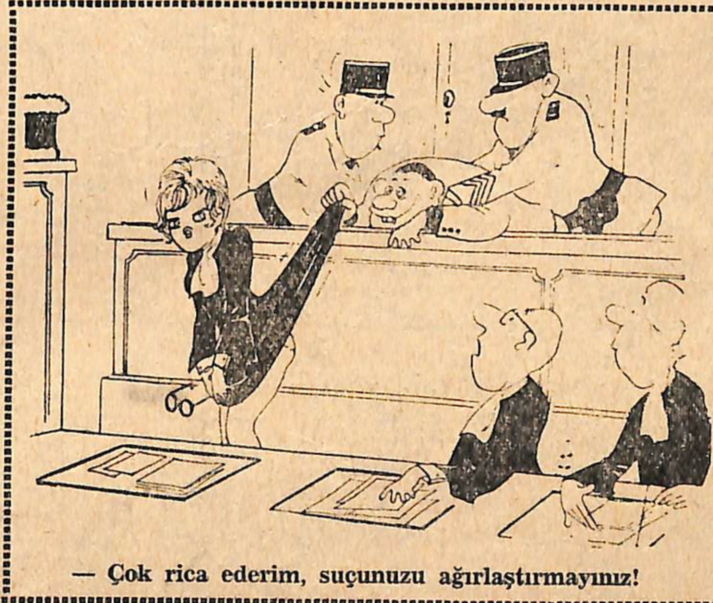
— Ah, dedi, şu an bir milyarderle evli olmayı öylesine isterdim ki...

Diğeri burun kıvırdı:

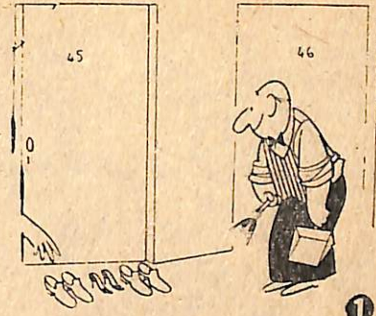
— Milyarderi ne yapayım? Onların kafaları, servetlerini kaybetmenin korkusuyla doludur. Oysa benim ilişki kuracağım erkek, bugün kazandığını bugün yiyen biri olmalı.

— Niçin?

— Kaybedecek bir şeyleri olmadığından, para konusunda daha cömert davrandıkları için...

— Çok rica ederim, suçunuzu ağırlaştırmayınız!

Yazısız

Öyle bir erkek

Birinin kafası tın tın, diğeri kültürlü mü kültürlü iki kadın, Jüpiter hakkında çeşitli görüşler ileri süren öğrenci kalabalığının tartışmasına bir süre kulak kabarttıktan sonra birincisi sordu:

— Şu Jüpiter dedikleri de kim Allahaşkına?

— Bilirsin canım, diye fısıldadı arkadaşı. Bazan altın yağmuru, bazan boğa olduğu ileri sürülen bir Grek tanrısı.

— Yaa... Öyle bir sevgilim olmasını nasıl isterdim bilsen!...

Şans

Çoktandır göremediği arkadaşıyla karşılaşan kederli dul:

— Aaah, ah! diye inledi. Kocam sağ olaydı da, şansının açıldığı şu günleri göreydi!

— Anlamadım, biletine ikramiye falan mı vurdu?

— Yok kardeş... Mezarı kazılırken gömüleceği yerde petrol bulundu!

Günler karışınca

Küçük Piyer'in annesi hastalanmış, bir süre hastanede kalmıştı. Eve döndüğünün akşamı yemekte oğluna sordu:

— Yokluğumda huysuzluk yapmadın ya?

— Hayır anneciğim, dedi küçük. Yalnız büyük fırtınanın koptuğu gece çok korktum.

— Ne yaptın?

— Koştum babamın odasına. O gece babayla Piyer beraber yattılar.

Küçüğün güzel mürebbiyesi düzeltti:

— Yâni «Babamla yattım» demek istedin değil mi?

— Hayır. Babayla siz pazartesi gecesi yattınız. Ben, çarşambadan bahsediyorum!

Söylemese de olur

Ardına taktığı boy boy onbir çocuğuyla eş bulma bürosuna giren sarkık göğüslü, iri gövdeli, miadı dolmuş kadın:

— Kendime uygun bir erkekle evlenmek istiyorum, dedi.

İsteklilerin özelliklerini not etmeye yarayan fişlerden birini önüne çeken görevli:

— Peki madam, dedi. Lütfen bir kaç cümle ile kendinizi anlatınız.

— Genç sayılırım. Ve yatak eğlencelerine bayılırım!

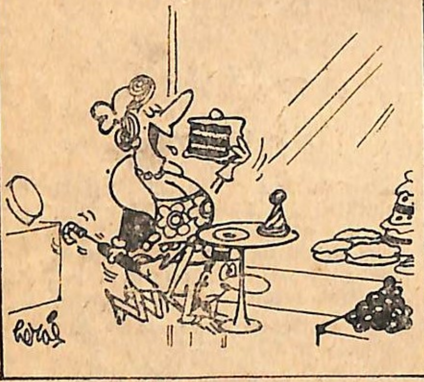

Yazısız

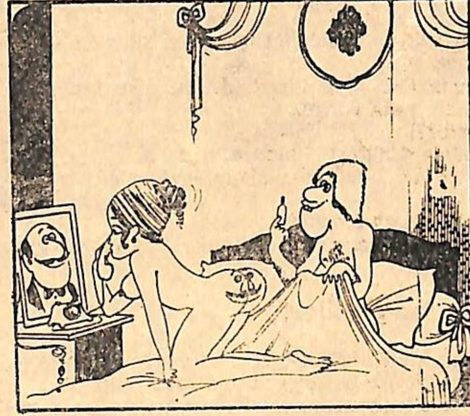
Dünya Karikatürleri

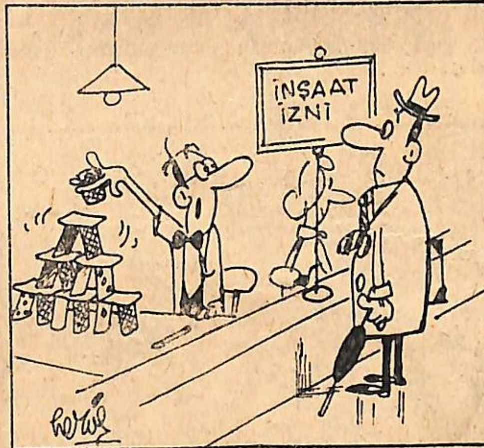
YAZISIZ

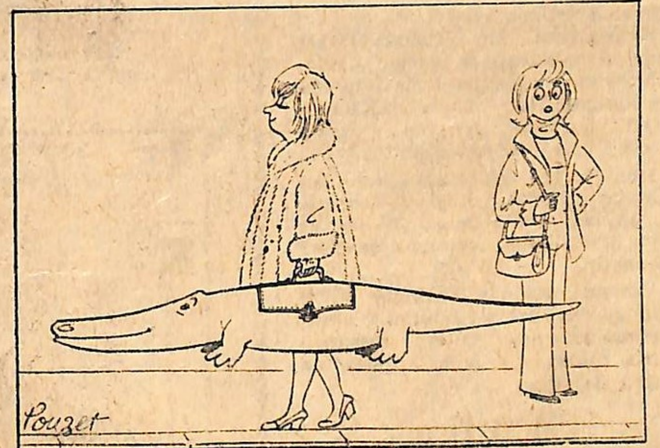
-BAHSETTİĞİN SANATÇI SENİN ÖYLE GÜZEL BİR KARİKATÜRÜNÜ YAPTI Kİ, GELİNCE GÖSTERİRİM!

YAZISIZ

-ŞŞŞT! ÇALIŞIYORUM. GÖRMÜYOR MUSUNUZ?

YAZISIZ

-NASIL DOKTOR BEY, KOCAM ÇOK YIPRANMADI YA!

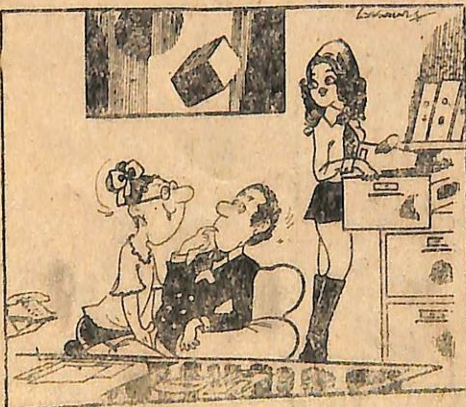

-SABAHTAN AKŞAMA KADAR...

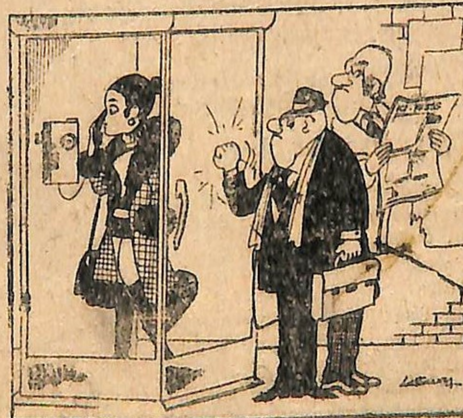

-KOŞ, ÇALIŞ, DİDİN...

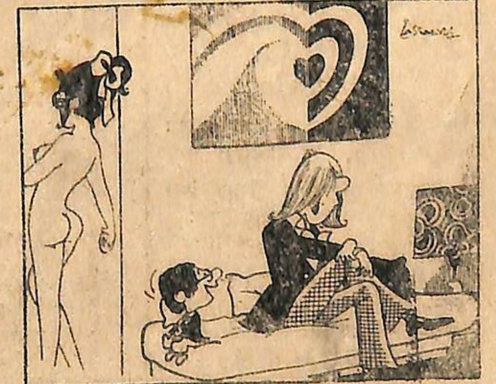
-HÂLÂ BİTMEDİ ŞU YORUCU GÜN!..

-BÜTÜN İŞ ADAMLARI SEKRETERLERİNİ DİZLERİNİN ÜSTÜNE OTURTURLAR!

-NEDİR O SES? SENİN KAPINI MI VURUYORLAR?

-SAÇLARINI BU KADAR UZATMASAYDIN, ETRAFINDAKİ GÜZEL ŞEYLERİ GÖRÜRDÜN!..

1973 yılında
50000
KİŞİYE
25 MİLYON

İŞ BANKASINDA

75 ADET
100.000 LİRA
100 ADET
25.000 LİRA

49825 TALİHLİYE 1000 LİRALAR, 1000 LİRALIK TAHVİLLER VE 1000 LİRAYA KADAR PARA İKRAMİYELERİ

TÜRKİYE İŞ BANKASI paranızın... istikbalinizin emniyetidir

(Yeni Ajans: 645 — 34)

AKBABA-TOTO 7

İSİM : ....

ADRES : ....

1	2	3	4	5	6
K	I	S	M	E	T

AKBABA TOTO OYNAYIN, 5000 LİRAYA KADAR KAZANIN

Sevgili okuyucular,

AKBABA TOTO yarışmasının yedincisini bu sayımızda sunuyoruz. «AKBABA TOTO» yarışmasına katılmakla gülecek, eğlenecek ve 5000 (Beşbin) liraya kadar kazanma şansına sahip olacaksınız.

Aşağıda 1'den 6'ya kadar numaralanmış 6 karikatür görüyorsunuz. (1'den 6'ya kadar olan bu sayılar AKBABA TOTO kuponundaki karelerin içinde de aynen bulunmaktadır.) Bu 6 karikatürle ilgili diğer 6 karikatür de çeşitli harflerle gösterilmiştir.

Buna göre hangi numaralı karikatürün, hangi harfli karikatürle ilgisi olduğunu bulup AKBABA TOTO kuponundaki 1'den 6'ya kadar sayılarla gösterilen karelerin içine uygun harfleri yazınız. Böylece kelimeyi çözmüş olacaksınız.

İsminizi ve adresinizi de yazdıktan sonra kuponu kesiniz ve bir zarfa koyup AKBABA adresine yollayınız.

Okuyucularımız her hafta bir AKBABA TOTO kuponu doldurup yarışmaya katılabilecekleri gibi daha fazla kuponla da katılabilirler. Fazla AKBABA TOTO kuponu oynayanlar fazla kur'a hakkı elde edeceklerdir.

Hepinize iyi şanslar, başarılar dileriz sevgili okuyucular.

